

CP
PIGE-SPEJDERNE

INDHOLD:

<i>Den sande Juleglæde</i>	<i>Side 1</i>
<i>Dukken</i>	<i>» 3</i>
<i>Dagbogsblade fra en Laplandstur</i>	<i>» 5</i>
<i>Naturglæde og Naturbeskyttelse</i>	<i>» 8</i>
<i>Smut</i>	<i>» 11</i>
<i>Jul</i>	<i>» 15</i>
<i>Hvorfor er du Spejder?</i>	<i>» 17</i>
<i>Svenske Julebukke</i>	<i>» 18</i>
<i>Hallo — Spejder!</i>	<i>» 20</i>
<i>Hvornaar begyndte —</i>	<i>» 22</i>
<i>Brev fra Lady Baden-Powell</i>	<i>» 27</i>
<i>Den største Sorg</i>	<i>» 28</i>
<i>Niels Gadefejr</i>	<i>» 31</i>
<i>Morsealfabetet</i>	<i>» 32</i>
<i>Smyk dit Hjem til Julen</i>	<i>» 34</i>
<i>Nogle Ideer til Julegaver</i>	<i>» 35</i>
<i>Julens Lege</i>	<i>» 38</i>
<i>Hvad skal vi bestille?</i>	<i>» 39</i>

Udgivet af *Det Danske Pigespejderkorps.*
 Red. af *Fru Hanna Holmblad Lund.*
 December 1932.

Trykt hos F. Schur & Co., Horsens.

Den sande Juleglæde.

Hvor er den sande Glæde -
den sande Julestemning? - -

★ ★ ★

Os Børn, der kør' i Slæde
ned ad den glatte Dæmning:
I Bjældeklang paa Kane,
paa Is og Glidebane,
og hvor de slaas med Sne, -
og saa naar Fader snakker
om hemmelige Pakker, -
men dem maa ingen se;
og naar de tæller Dagene
til Stunden, den betagende,
da Døren lukkes op
fra Mørket til det straalende
Vidundertræ med Naalene
og Stjernen i sin Top. -
En Tinsoldater-Æske,
hvor har den dog en dejlig Lugt!
Hvor er det sødt at mæske
sig kongeligt med Træets Frugt;
den sukkersøde Figen,
den brogede Konfekt;
med hvilken lønlig Higen
saa vi ej Gaasen stegt?

Ja, hvor dog Børn kan fryde sig,
og hvad dog Børn kan byde sig,
de propper sig,
de opper sig,
begynder, hvor de slap
og mærker Træthed knap,
før Moders egen Dreng
snorksover i sin Seng.

Sig, om jeg ikke finder
den sande Juleglæde der?

Ak nej, ak nej, den svinder,
og hvad er den saa værd?

Den svinder, naar du ikke mer' er Barn,
og Juletræets Skonhed var den samme,
men du, dit Barn,
du folte ikke længer Hjertet flamme.
Bevares, rent æsthetisk

er det jo overmaade nydeligt;
men det er tydeligt,
din Stilling er nu nærmest teoretisk:
man hopper, og man danser ikke mere,
man foretrækker roligt at spadserere.
Man er ej længer Barn, og Reflexionen,
har stødt det barneglade Smil fra Tronen.

Men hvor skal jeg da søge
den sande Juleglæde?

Dér, hvor de Unge spøge,
dér er den vist til Stede;
dér, hvor der rejses hjem
til Barndomshjemmets Paradis:
nu skal man gense dem,
man ikke saa i maanedsvi;
Sneflokke falder tyst og blødt,
- du sidder ved Kaminen
i Lænestol og drømmer sødt
til Snurr fra Themaskinen.
Fra Køkkenet en Duft sig stjal
af hjemmebagte Klejner;
mens Moder i det hvide Sjal
som Silhouet sig tegner. - -

Her er da Juleglæden sand,
her ved jeg da, den skinner?

Nej, du ta'r atter fejl - Hvordan?
- Jo, kære du. . . . den svinder.

Den svinder, naar den gemmes i en Kiste,
hvor Dødens sorte Vinger fløj forbi;
det er saa svært et Afskedskys, det sidste,
det hele Hjerte lægger vi deri;
det er saa tung en Gang til Dødens Have,
hvor Sneen breder ud sin Kappe hvid,
og dybest er dit Savn i Festens Tid,
naar Kristtornkransen er din Julegave.
Ak du, det var, som Julelyset sluktes,
som Hjertet brast, da Barndomshjemmet luktes,
og var det al den Julefryd, du rummed',
da var hver Tone, Glæden sang, forstummet.

- - -

Men da Marie bojed'
sig over Krybbeskatten ned
og saa ham ind i Øjet,
mens Hjertet skjalv i Kærlighed,
— da fødtes en Jubel derinde,
som aldrig skulde svinde.

Og da de Hyrdedrenge
til Krybben kom med rappe Fjed
og dvæled' tavst og længe
og faldt tilsidst for Barnet ned,
— om Juleglæde de vidste,
som aldrig de skulde miste.

Og da de trende Vise
kom vandrende i Stjerneskin
og gav sig til at prise
det lille Barn med ydmygt Sind,
— da brændte det Lys paa Stage,
som Verden aldrig kan tage.

Jeg kender fromme Mødre,
— fattige er de paa Guld saa sandt;
jeg kender unge Brødre,
— liden er kun den Lod, de vandt;
jeg kender Mænd med Navne,
fra Østerland og i Vesterled:
Jesusbarnet de favne;
den Glæde, de fandt, varer evigt ved.

Grangrene dækker ej det tomme Hjerte,
ej hjælper tusind Lys i Tvivlens Nat;
al Julehygge døer i Dødens Smerte; —
en gudsforladt er grænseløs forladt.
Men aa, hvor Mennesker kan være glade,
hver Dag saa glade, men i Julen helst:
»En Frelser født!« saa er der da et Stæde,
et saligt Stæde her, som hedder: frelst!

Olfert Ricard.

Dukken.

Det var Juleaftensdag. Skumringen begyndte at falde paa. Den lille Ida gik ude i den tilsneede Have i dybe Tanker over, hvad Præsten i Gaar ved Skoleafslutningen havde sagt, nemlig — »hvis man forstod Julen ret, saa var den ikke en Fest for at modtage, men for at give — at give af sit fulde Hjerte.«

Og hvad havde hun givet indtil nu?

Vel havde hun syet Julegaver til Far og Mor, saa pænt hun kunde, men dem havde store Søster valgt og købt og endog syet paa alle de sværeste Steder. Vel havde hun givet meget af sit gamle Legetøj til Børnene i Baghuset. Men var det at give? Hun brød sig ikke en Smule om alle de gamle Ting, tværtimod, hun var nærmest glad for at blive af med dem. Og de nye Ting, Børnene derovre fik, var hun heller ikke misundelig paa, hun vidste, hun fik dem meget pænere og rigeligere selv.

Var det at give af sit fulde Hjerte?

Hun følte en ubestemmelig Trang til at gøre noget usædvanligt, hele den mystiske Julestemning, der i sig selv er noget usædvanligt kom over hende. Hvad skulde hun gøre? Pludselig slog en Tanke ned i hende som en Forskrækkelse. — Kaet! Dukken Kaete, Yndlingsbarnet iblandt hendes fem!

Hun vendte sig brat om paa Hælen lige som for med det samme at komme bort fra saa umulig en Tanke. Hun gik tilbage til Kælken, som hun havde forladt, for bedre at kunne tænke; nøjagtigt traadte hun i de samme Fodspor for at adspredde sig.

Saa blev hun staaende. Paa Fingrene remsede hun alle de Ting op, der laa parat til Børnene i Baghuset. Højest tilfreds stillet vendte hun om igen.

Der laa Havegangen med sine smukke, snepyntede Buske, den syntes hende saa lang, — saa lang som aldrig før, og saa hun helt derhen, hvor den holdt op, saa følte hun saa bestemt, at det var Dukken Kaete, Præsten havde ment, da han havde talt om — at give af sit fulde Hjerte.

Nej, nej! Hun vilde ikke se derhen.

Der hvor Kælken stod, laa Tingene helt anderledes, meget forstaaeligere og haandgribeligere. Lysene i Fabriken var endnu

ikke slukkede, de bekendte Lyde af Motorerne hørtes endnu, og de talte saa klart til hendes sunde Fornuft: »Du er færdig med dine Julegaver. Du har gjort dit.«

I det samme standsede Motorerne. Den pludselige Stilhed gjorde, at hun tydeligere hørte den indre Stemme, der sagde: »Du maa ofre Kaete til denne Jul.«

Kunde der virkelig forlanges noget saa svært af hende, det ligefrem fik hendes lille Hjerte til at skælve? Kaete, hendes overalt elskede Dukkebarn! Skulde hun løsrive sig fra hende?

Nej, nej! Det kunde hun ikke.

Nu slukkedes ogsaa Lysene i Fabriken. Haven laa mørk, og hun var alene med Stilheden — Julestilheden.

Hun satte sig paa Kælken og følte for første Gang i sit lille Liv, at der fordredes noget af hende, noget der var meget, meget svært, noget hun selv skulde bestemme.

Pludselig begyndte Juleklokkerne at ringe. Hun rejste sig. De skulde ikke kalde for gæves. Hun løb op i Huset i sit lille Værelse.

Der sad Kaete, juleklædt. Kaete bar kun selvsydet Tøj fra yderst til inderst. Folderne faldt ikke saa blødt omkring hende, for Stoffet var meget tykt, men varmt var det i denne Vinterkulde. Strømperne var ogsaa selvstrikkede, de var nøjagtig ens, men alligevel virkede det ene Ben tykkere og kortere end det andet. Det kom sig af, at Kaete havde mistet saa meget Savsmuld i den ene Side i Sommeren, da hun gennemgik en Hærtningskur og hver Dag fik Svømmeundervisning i den store Kedel i Vaskehuset. Og lille Ida havde været nødt til at sy store Lapper paa hendes Krop, de var af tykt blaatomstret Flonel, — hun havde ikke haft andet. Det havde været meget svært, og Stingene var forfærdelig lange, for Naalen var altid kommet et helt andet Sted ud paa Kroppen end der, hvor hun havde beregnet. Hærtningskuren, der ellers havde været saa storartet for Kaetes Sundhed, var ogsaa gaaet meget ud over hendes Paryk, og lille Ida havde maattet tage den store Beslutning at lave hende en ny, og det havde været den største Opgave, hun nogensinde havde været ude for. Den dækkede nu heller ikke hele Hovedet, den sad nærmest kun paa den øverste Del, ved Ørene og ved Baghovedet var der slet

ingen Ting. Og skønt lille Ida mente, at Kaete altid havde haft en høj Pande af Naturen, og at den netop klædte hende, saa kunde hun dog se, at det med Parykken var ikke saa rigtigt, som det skulde være. Men det var nu engang Kaete! Og Fletningerne var fine, og ren var hun, takket være hendes daglige, gode Pleje. Der fandtes i hendes kære Ansigt ikke Gnist af Farver, hverken paa Øjenbryn, Kinder, Læber eller Næse. Øjnene var blaa, helt lige sad de ikke, og af al den megen Madsning havde Kaete mistet alle sine Tænder, paa nær een; men rask var hun og lille Idas hele Stolthed!

Hun tog hende, trykkede hende tæt til sit Bryst, slog et varmt Klæde omkring hende, for at hun ikke skulde fryse og løb med hende over Gaarden til Baghuset. Trappegangen var hvidkalket. Var det Sne? Oppefra lyste et Lys. Var det Julestjernen? Snefnuggene paa Bylten i hendes Arme blinkede.

»At give af sit fulde Hjerte,« sang det i hende. Hurtigt stod hun i Stuen. Der sad fire pyntede Børn og saa med forventningsfulde, straalende Øjne paa Bylten, Gaverne, som de vidste, hvert Aar blev sendt over fra Villaen.

»Værs' god« sagde lille Ida og rakte Dukken frem. En usigelig Skuffelse bredte sig over Børnenes Ansigter. Ingen vilde gribe efter den; de saa til hinanden og pludselig raabte den mindste: »Ih, hvor er den styg!«

Saa skubbende den store til hende og kniktede med et velopdragent Tak.

Lille Ida, der knapt nok forstod, hvad her skete, løb igen ud af Stuen.

Her stod hun. Hun følte en stor og varm Følelse blive ødelagt i hende, og det gjorde ondt, det saarede.

En isnende Kulde nede fra den aabne Dør slog hende i Møde, den var som et Pust fra hele Verden, der ikke forstod at tage mod et Offer, en ligegyldig Verden, haard og kold.

Langsomt gik hun ned af Trappen. Nej, der var ingen Julestjerne. En lille Petroleums-lampe lyste over en hvidkalket, nøgen Trappegang. Hun forstod, at det i Aar ikke kunde blive rigtig Jul for hende.

Imedens var Idas Mor paa Vej til Baghuset, og hun blev anderledes modtaget.

Hendes Gaver vakte Jubel, de pakkedes ud, de gik fra Haand til Haand og spredtes over hele Stuen. Ganske tilfældigt faldt Moderens Blik paa Kaete, som gennem en for hende ubegribelig Fejltagelse maatte være kommet iblandt Gaverne. Hun tog Dukken op, bar hende med tilbage til Villaen og lagde hende i Legeværelset.

— Langsomt sneglede de sidste Minutter sig for lille Ida før Døren aabnedes til Juletræet. Hun gik tavs omkring i Stuerne.

Saa kom hun ogsaa i sit eget lille Værelse og der — hun maatte stryge sig med Haanden over Øjnene.

Hvad i Alverden var det?

Hun turde ikke tro sine egne Øjne. Der — der sad jo Kaete! Havde hun blot drømt det hele? Det var virkelig Kaete, hendes egen, elskede Kaete.

Hun kastede sig over hende. Alt var glemt. Alt vilde hun bære og tilgive, prøve og love, alt forekom hende let og forstaaeligt — blot hun havde Kaete. —

— Kærligheden drev alle Skuffelser paa Flugt, den besejrede Mistroen med en tilidsfuld og uforklarlig Magt. Den tog i en stille Harmoni Kulden og Mørket under begge sine Vinger og bar dem højt op over Jorden til Julenattens Stjerne.

Julen var inde!

Døren aabnede sig for lille Ida. Lykkelig med Kaete i sin Favn nærmede hun sig det straalende Træ, og fra Klaveret, hvor Moderen sad, lød det gennem Rummet:

Glade Jul — dejlige Jul.

Dagbogsblad fra en Laplandstur.

Summen! Summen! Summen! Summen! Summen! — Saa nu er de der allerede; Myggenes summende, nervepirrende Hærskarers grænseløse Mangfoldighed. Klokken er kun 3, men Baalet, hvis stille rygende Os skulde holde dem borte, er døet hen. Jeg ser hen paa de andre; de ligger og gisper, snapper og fægter i Halvsøvne. Jeg haaber, en af dem er arrig og vaagen nok til at mave sig hen og fyre op igen; men nej, der er ingen Udsigter, jeg maa selv til at fyre igen. Brændet er friskt, nærmest vaadt, snart fyldes Kåten med en kvælende Røg, de harker og grynter rundt om mig i Søvn, men foretrækker saa aabenbart Røgen og Varmen fremfor Myggene, de skutter sig til Rette paa deres Lejer af Pilekviste og Renskind, og jeg ligger alene og ser Røgen finde Vej op gennem det aabne Hul i Tørvehyttens Tag ud i den dagslyse Sommernat.

Vi er 6 i Patruljen, og vi er paa en pragtfuld Tur. Vi kan gaa sammen, vi kan ro sammen, vi kan synge sammen — og vi kan tie sammen.

Det var en lang Tur, den i Gaar. 30 km ad Renstien med 10 kg Bagage; men vi er jo unge og har Tiden for os.

Først Turen ned gennem Ladtjovagge med mægtige Bjergmasser paa Siderne og højt oppe Kebnekaises skinnende Toppe. Jeg tror, vi vadede gennem 20 Bække med rindende, fossende, brusende Isvand fra den evige Sne.

Man glæder sig, er man ikke blevet vaad længere end til Knæene — og saa vader man videre, mens Vandet staar ud

af alle Støvlens Snørehuller, Bukserne slasker saa underligt om Benene, men tørrer ellers hurtigt. Rygsækkenes Læderremme knirker hyggeligt, mens vi finder Vej fra den ene Varde til den anden. Rigtige Veje eller Stier er her ikke, kun Renstier nu og da, saa det er som en lang, spændende Sporing, hvor Sporene er de Stenvarder med rødhvide Mærker, som svenske Spejdere har rejst her i Ødemarken efter svensk

MINDST 20 GANGE OM DAGEN MÅ VI
VADE Gennem RINDENDE ISKOLDE VAND
DET HEDDER PÅ LAPPISK AT »JOKKE«

Turistforenings Anvisninger. — Solstriben fra Røghullet naar længere og længere ind i Kåten, Klokken maa snart være mange, og jeg er Køkkenhold. — Altsaa puffer jeg venligt, men haardt til mit »Hold«, og med et Lettelsens Gisp tumler vi ud af den varme, røgfylde Kåte — et Gisp, der gaar over i en dyb Tavshed ved det Syn, der møder os uden for Kåten — en stor, skinnende, blank, grøn Fjeldsø omgivet af yndefulde Birkeskove og høje, sneklædte Bjerge, der knejser op mod en dyblaa Him-

mel, men ogsaa ydmygt spejler sig dybt, dybt i Søens stille Vand.

Længe staar vi tavse, men saa vækker Myggene os, og vi skynder os ned til Søen og overrisler os med dens iskolde Vand.

Snart brænder Baalet lystigt under Gryderne med Vandgrøden og de tørrede

Fra Laplandsturen.

Frugter, mens Tekedlen snurrer hyggeligt, og de fire andre pjasker nede i Søen — deres Stemmer lyder klare og lyse her i den store Stilhed, hvor et Vandfalds Susen og Rislen er Naturens eneste Akkompagnement til vor Sang og Tale.

I Dag skal vi leve Nybyggerliv i Ødemarken, vi bliver her i Kåten et ekstra Døgn, det er umuligt at løsrive sig, og snart er der travl Virksomhed over hele Linien, Brændeholdet hugger og saver i den Rigdom af Birketræ, der findes om alle Kåterne, Køkkenholdet skurer Gryder, og om det saa er Luksusholdet, bestiller det noget saa voldsomt som at vaske Stovvask.

Da alt i og uden om Kåten er i Orden, som var vi et Turneringshold i Korpslejren og ikke 6 frie vandrende Fugle, gaar vi om Bord i den Baad, der ligger paa vor Søsides. S. T. har nemlig liggende 3 Baade ved hver Sø, og det er de vandrendes Pligt, naar de kommer fra en Bred, hvor der kun er een Baad, at sejle denne tilbage ved Hjælp af en af Baadene paa den modsatte Bred. Paa denne Maade risikerer man at faa 3 Roture over samme Sø, og man er derfor altid meget spændt, naar man kommer til en Sø — er der een eller to Baade — og der var kun een den Dag, vi kom til Kaitumjaure, og derfor vil vi nu være saa snedige at hente en af de andres, saa

vi næste Dag har 2 og roligt kan sejle bort i den ene. Paa Søen er der dejligt, der er ingen Myg og behageligt køligt, og Dagen gaar hurtigt. Vi har medbragt vor Frokost, d. v. s. Knækbrød og Chokolade, og da vi i Søen har set en Renkalv, der aabenbart er styrtet ned fra en af de stejle Klippesider og dræbt, gør vi os den Ulejlighed at ro ind til et af de utallige Vandfald, der styrter ned i Søen, og sanke Drikkevand.

Det er vor Drøm at fange en Forell, og vi lader ingen Fangstmetoder uprøvede; men trods al mulig lækker Madding som Abrikoser, rød Uldtraad, Myg o. s. v. lykkes vort Foretagende ikke, og saa staar der endda i Kåten Fremmedbog om nogle Vandrere, der oplevede, at en stor Forell sprang op til dem i Baaden — det er det, jeg altid har sagt, denne Verdens Goder er uretfærdigt fordelt, og vi kaster os med et

Fra Kebnekaise til Kaitumjaure.

Suk over den Makaroni og Skinke, hvoraf vor Middag snart for tiende Gang bestaar. Mens vi sidder om Baalet i Kåten og lader, som om vi spiste en af Diner'erne i Korpslejren, hører vi Aareslag og ser med Rædsel 5 Svenskere betræde vor Strand, stille mod vor Kåte og se rædselsslagne ud ved Synet af os 6. Naa, man mister jo ikke al Fernis, fordi man lever i Ødemarken, og snart udveksler man gensidige Komplimenter om hinandens Rute, Udrustning, Forplejning etc., medens ens Hjerne med feberagtig Hast prøver at regne ud, hvordan man skal være i Hytten. Endelig faar »den lille tapre« en lys Idé, vi skal selvfølgelig tage videre. Aldrig saa snart opdager Svenskerne, hvad vore Overvejelser gaar ud paa, før de begynder at berømme

Teusajaurekåten, deres sidste Raststed, vort næste, og da der kun er 15 km dertil, og vi derved baade sparer Svenskerne for at ro deres Baad tilbage og sikrer os selv 2 Baade til vor Overfart, hvad der ikke er ilde, da Baadene er lave Lapbaade, og vi jo vejer en Del og ikke mindst fylder en Del, naar vi har Rygsækkene med, betænker vi os ikke længe, men pakker i en Fart, og faa Minutter efter vor Beslutning er vi

rives med, men stadig gaar det godt, skønt vi nu begynder at blive lidt trætte — dog hvad gør det, for nu er vi saa højt oppe, saa vi ser alle de sneklædte Bjerge om os, og mod Syd gløder Sarektoppene i de vidunderligste rosenrøde Farver, fremkaldte af den Midnatssol, vi desværre er for langt henne paa Sommeren til at se. Heroppe er Myggene fæle, og snart gaar vi indhyldet i hver sin Sky, men en Myggesværm

KAITUMJAURE

allerede et godt Stykke ude paa Søen. Da Baadene er trukket op paa den modsatte Bred, hænger vi Rygsækkene paa Skuldrene, lader de langsomt komme i Spidsen, og saa gaar det af Sted i den lyse Nat — først opad og opad gennem lav, forkrøblet Birkeskov langs brusende Bække — Stigningen er stærk, og det er rart at kunne forfriske sig paa det iskolde Brævand. Efter en Times anstrengende Vandring er vi kommet ud af »Skoven«, ud paa Fjeldheden med dens Dværgbirke og dejlige Fjeldblomster; men stadig gaar det opad, til vi er helt oppe paa Ødemarken med dens Bræer, som vi traver tværs over, og deres Isbække, som vi vader igennem, medens vi tænker, bare vore Fødder ikke dør i det kolde Vand, saa vi snubler og

er en god Pacer, snart staar vi ved Randen af en smal stejl Dal, paa hvis Bund Teusajaure ligger, og nu gaar det nedad gennem frodig Birkeskov langs skummende Vandfald, til vi med et begejstret Udbrud staar uden for Kåten ved Søens Bred enige om, at dette er det skønneste Sted, vi endnu har været. — — —

H. D.

Gamle, danske Gaader.

Hvem kan tale alle Sprog? Elko.
 Hvad er Enden paa alting? G.
 Lidt og rødt — ret som det flyver, flyver det
 Gnist? tød?
 Hvornaar staar Kejseren paa et Ben? Naar han
 stiger til Hest.

Naturglæder og Naturbeskyttelse.

Af Erick Struckmann.

De danske Boghandlers Propaganda: »Læs om dit Land«, har Bud til os alle! Thi hvem af os kender al Danmarks Natur fra Vesterhav til Øresund, fra Skagens hvide Klit til Sydfyns frugtbare Øriger! Vi danske elsker jo Rejselivet med dets Natur- og Kultur-Oplevelser, ja, mange af os kender endog den store Verden bedre end vort eget Land. — Og saa er dog Sandheden den, at der er ingen Natur i hele Verden, som vi har saadanne Betingelser for at forstaa og glæde os over som vort eget Lands. — Vel er Danmark kun lille, men saa rigt afvekslende er dets Natur, at end ikke et helt Liv er tilstrækkeligt til at lære alle dets Naturværdier at kende; men jo dybere vi lærer vort Lands Natur at kende, des rigere Glæder skænker den os, og des mere Trang føler vi til at værne den og beskytte den! Og dette sidste er i højeste Grad paakrævet; thi i Uvidenhed og Tankeløshed har vi tilintetgjort uerstattelige Naturværdier herhjemme! Ikke i Ondskab, men netop i Uvidenhed; thi hvad har alle vi, der nu ikke er unge længere, hvad har vi lært i vort Skoleliv eller i vor

Ungdom om den dybe Sammenhæng i Naturen og om de alvorlige Bagslag, der altid følger efter hensynsløse Indgreb i Naturens Orden? Men nu i de senere Aar har vi hørt Videnskaben fastslaa Følgerne af Naturødelæggelse: at f. Eks. Udryddelsen af altfor mange nyttige Dyr og Fuglearter blandt andet er resulteret i alvorlige Muse-, Spurve- og Rotteplager for vort dygtige Landbrug. — Ødelæggelse af vore ferske Vande ved voldsomme Kloaktiførsler fra Byer og Fabriksanlæg har forurenset og forraadnet det tidligere krystalklare Vand i mange af vore Indsøer og Aar og forringet den tidligere Fiskerigdom! — eller Ødelæggelsen af vore nyttige, lægivende og skønt blomstrende Hegn og Stengærder, hvorved man har tilintetgjort Bopladserne for mange af de for vort Land brug nyttige Fugle og Insekter. Mange, mange andre Naturødelæggelser er i de senere Aar fremhævet af førende Kunstnere og Videnskabsmænd; de sidste har Gang paa Gang paavist Ødelæggelsernes økonomiske Bagslag. Ansete Videnskabsmænd som Professorerne Raunkiær og Wesenberg-Lund med Tilslutning af Ungdommen indenfor dansk Videnskab har heldigvis ikke talt forgæves, og takket være vor førende Presse og Lærerstanden Landet over rejser der sig nu langsomt en Forstaaelse for, at vi i Uvidenhed har ødelagt

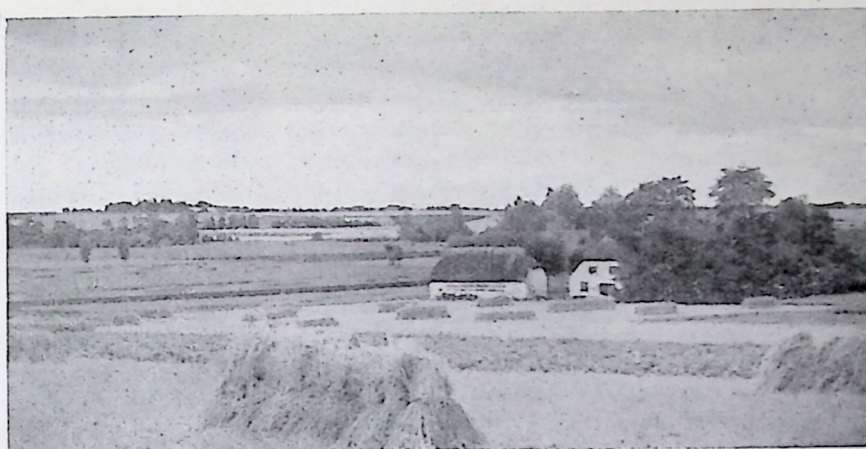

altfor meget af vort Lands Natur. Tankeløst, fordi vi ikke forstod den rige Sammenhæng i Naturen, hvor hver Plante og hver Dyreart har sin nyttige Gerning, skæbnesvangert, fordi vi Mennesker ikke formaar at genskabe nogen Plante eller Dyreart, naar denne først er udryddet. — At læse om den danske Naturs Rigdom og derefter studere den levende Natur er et Eventyr, der skænker os uendelig mange Glæder. Hvem, der endnu ikke har fordybet sig

i disse Glæder, kan man anbefale at begynde at læse Bøger som: *Bøving-Petersens »Aaret i Danmark«*, *Asger Ditlevsens »Dansk Dyreliv«*, *Victor Madsens Studie-Vejledning i Geologi*, *H. V. Claussens »Det danske Landskab, og gaa saa videre gennem: Helms, Hørrings eller Mannickes »Danske Fugle«*, og studer *Plantelivets Rig-*

domme gennem: *Warming, Mentz, Ostenfeldt og Raunkiær samt Sofus Franck: »Skovens Planteliv«* og *Howard Grøn: »Skov og Folk«*, læs saa tilsidst om den Eventyrverden, som alene Insektlivet er, og som *Bergsøe og Wesenberg-Lund* saa mesterligt har skildret i *»Fra Mark og Skov«*! — Hos hver Boghandler i Danmark kan vi vælge de Bøger om danske Egne, der særlig har vor Interesse. Gør vi dette, vil vort Rejseudbytte, jeres Lejrliv i disse Egne, blive dobbelt rigt. Og lad os heller ikke glemme at tage vore Yndlingsdigtere og deres skønne Hyldestsange til dansk Natur med os, ogsaa det skænker os uforglemmelig Glæde.

Netop i vor Tid: Teknikens triumferende Aarhundrede, har Naturen sin særlig mægtige Betydning; thi Byerne forvandles i stedse

højere Grad til Cement- og Stenørkener, og under det forcerede Industri- og Arbejdsliv kræver Befolkningen paa Fri- og Ferie-dage Fred og Hvile for det trætte Sind; men hvor henter vi Hvilen og de nye friske Kræfter bedre end ude i den levende fri Natur? — Derfor hungre hele vor Tid efter Friluftslivet! — Tilfods, pr. Cykle, Jernbane og Automobil søger Byernes Tusinder Landet over ud i den levende Natur for paa Fridagene at styrke sig ved det friske Liv i Skovene og langs Strandene. Derfor forstaas det nu, at ganske særligt disse Naturværdier, Skovene og den aabne Strand, betyder overordentlige Værdier for Befolkningen endogsaa langt udover deres almindelige økonomiske Værdi. I stedse højere Grad forstaar man nu, hvilken Sundhedsbetydning for vort Folk disse Natur-

værdier ejer, og hvor kortsynet tidligere

Myndigheder har handlet ved at forvandle vore skønne Blandings-Løvskov til de tætte og mørke Fabriksskov, hvor Granerne ofte staar saa tæt, at Skovbunden er forvandlet til en uddød Ørken. Med Tak ser vi, at vort Statsskovvæsen forstaar dette, i stedse højere Grad tages der nu Hensyn til den rigt afvekslende Skovnatur. De lyse Skove

med det rige Dyre- og Planteliv, de aabne Strande og de blinkende Indsøer ligger som Oaser i det danske Kulturlandskab. En lignende Forstaaelse, som den, der viser sig her i Skovspørgsmaalet, rejser sig nu ogsaa i Strandspørgsmaalet. Man forstaar, hvor kortsynet der tidligere har været handlet ved at tillade, at de skønneste Strandstrækninger saa mange Steder er blevet ødelagt ved tæt Bebyggelse og Afspærring.

Den samme Forstaaelse rejser sig mere og mere for en rimelig Fredning af Landets oprindelige Flora og Fauna, og disses Fredning er af afgørende Betydning for Videnskaben. I mange Tilfælde kan Fredning af de vilde Racer blive uundværlig for Forædlingsarbejdet til Gavn for det praktiske Liv, vort dygtige Land- og Skovbrug. Det er saaledes betegnende og kan fremhæves som et glædeligt Tegn, at det Kgl. danske Videnskabernes Selskab i 1930 udsatte en Prisopgave med det Formaal at fremskaffe en Undersøgelse af Omfanget af den Betydning Stendiger, Jorddiger, Kæmpehøje og lignende udyrkede Smaapletter i Kulturlandet har som Bopladser for Humlebieer og derigennem for Bestøvningen af en af vort Landbrugs vigtigste Kulturplanter: Rødkløveren.

Naar man i Uvidenhed tidligere paastod, at vi herhjemme ikke har Raad til at gennemføre Naturfredning, saa har de sidste Aars sagkyndige Oplysningsarbejde klart vist, at vi slet ikke har Raad til at lade være, saavist som rimelig Naturfredning er af afgørende nationaløkonomisk Betydning for vort Land og Folk. — Lande, der eensidigt og blindt har udryddet Naturens Rigdomme til Fordel for ganske enkelte Nytteplanter, som det f. Eks. er sket i visse Egne af Kina, lider nu under Hungersnød og Død.

Mægtig Betydning har den levende Natur for os alle! — Og dette har de fleste store Kulturlande forlængst forstaaet ved Fredning af store Natur- og Nationalparker; men lad os endda herhjemme kun sammenligne os med Stater af omtrent samme Størrelse som Danmark, vi vil da se, at Schweiz og Holland, som i ganske særlig Grad kan sammenlignes med Danmark, har gennemført langt større Naturfredninger end vi. Naturparker og Nationalparker her i disse Lande er sikret for Folket.

Tragisk er det, at samtidig med at vi herhjemme vaagner til Forstaaelse af Naturfredningens Betydning, er Naturødelæggelserne nu saa vidt fremskredne i Danmark, at vi af større Omraader af uberørt Natur kun i det væsentlige har tilbage: Renparken, Randbøl Hede og et Par andre Heder i Midtjylland, Dollerup Bakker, Kalsmærks Hede og Skallingen, Klitlandet Syd for Hanstholm, spredte Hede- og Klitarealer i Sønderjylland og mellem Bulbjerg og Hjørdemaal, samt Klitarealer paa Skagens Odde og Læsø, og saa foruden en Del spredte mindre Omraader Landet over har vi tilbage det storslaaede Ibsker Højlyng paa Bornholm. Men man vil forstaa af denne Redegørelse, at mange og store Naturfredningsopgaver venter paa deres Løsning; derfor er det noget af en historisk Begivenhed i dansk Naturfrednings Oplysningsarbejde, at Københavns Skoledirektion har taget Initiativet til et Oplysningsarbejde i Skolerne bl. a. gennem Lysbilledserier, dels af smuk og velbevaret, dansk Natur, dels af skræmmende Naturødelæggelser, med pædagogisk tirettelagt Tekst af cand. mag. *Hakon Jørgensen*. — Ogsaa er der Grund offentligt at paaskønne mange af de unge Friluftsansatser, som har taget dette Oplysningsarbejde op, og nu betragter det som en Æressag under deres Færden i dansk Natur at værne og beskytte denne i Modsætning til den Maade, hvorpaa mange voksne ofte tankeløst tilsmudser Strand og Skov med Madpapir og alt det, som værre er: Masseafrivning af Blomster, hensynsløs Afrivning af Grene og Nedtrampen af unge Træer. Men det Oplysningsarbejde, som Lærerne og Ungdommen nu har taget op paa disse Omraader, lover godt for Fremtiden og maa taknemmeligt paaskønnes; og sidst men ikke mindst er der Grund til at udtale dyb Tak til de mange smaa og store Ejendomsbesiddere, som har ladet frede særligt naturskønne Egne til Gavn og Glæde saavel for vor Tid som for de kommende Slægter.

Hvor vi end drager ud i vort Lands rigt afvekslende Natur, hvor Hede og Klit, Skov og Strande staar os aabne, lad os da ikke glemme det gamle danske Ord, at *Rettighed giver Pligt*. — Har vi faaet Ret til at færdes i de fredede Skove, langs de kornrige Marker og de friske Strande, saa lad os

værne om disse Værdier; lad os altid være nænsomme overfor Naturens rige Dyre- og Planteliv. Og naar Feriedagene skifter fra Sol til Regn og Slud, saa lad os tage Bø- gerne frem om vort Lands Natur. Lad os læse dem og derigennem yderligere lære Naturens Liv at kende. Læs disse Even- tyrbøger; thi jo dybere vi forstaar Sammen- hængen i den danske Natur, des rigere Glæder skænker den os, des mere elsker vi den og ønsker at værne den.

Gives der nogen smukkere eller sundere Form for Kærlighed til sit Land end at værne og bevare dets Natur.

Klicheerne er udlånt af Dansk Naturfredningsforening.

Smut.

Af Viva Lütken.

Smut havde Far kaldt hende, da hun laa i Vuggen og smuttede op imod ham med et Par store graa Øjne, for hvad skal et lille bitte Puds stille an med saadant et højtideligt Navn som Inger Merete, og Smut blev hun ved at hedde.

Forkælet blev hun, men det gled af hende, som Vandet af en Gaas. Smut kunde bære alt i Retning af Forgudelse uden at tage Skade, for hun var en taktsom lille en, som man kunde snakke Fornuft med.

Tanter, Onkler og Bedsteforældre paa begge Sider bedyrede, at hun var meget for klog til at kunne »leve op«, men Smut gjorde alle Spaadomme til Skamme og voksede og trivedes.

Smut var ingen Mønsterunge, Far lige- frem gned sig i Hænderne af Fornøjelse, naar hun var rigtig uartig — men som sagt, hun var modtagelig for Fornuft.

En stor Fejl havde Smut, hendes smaa, buttede Fingre grapsede alt, hvad der kom indenfor deres Rækkevidde, og »ha« sagde hun stædigt, naar man vovede at tage det fra hende.

»Fy bæ, ikke ha'« sagde Far med Alvors- mine »laanec«.

»Ikke ha', laane — altid« afgjorde Smut med et saa hjertevindende Smil, at Resultatet i Almindelighed blev de Voksnes Neder- lag.

Saa var Smut naaet frem til den ærvær- dige Alder af seks Aar og kom i Skole.

Der gik ikke mange Dage, før hun var opdaget af de ældre Klasser, og Forkælel- sen i fuldt Sving.

Smut lod de store vrøvle og kastede sig med Energi over Lærdommen — det vil sige, det af den, der morede hende. Hvad der ikke interesserede hende, lod hun sim- pelthen ligge, og derfor var Meningerne meget delte mellem Lærerinderne, nogle hævdede hende til Skyerne og kaldte hende overbegavet, andre kaldte hende doven og uinteresseret, men alle var rørende enige om, at hun var henrivende.

Smut var et taktsomt Barn. Naar hun kom med et Spørgsmaal, forlangte hun Svar, og saa trak hun sig ind i sig selv for at overveje Tingene, indtil hun havde dannet sig en Mening, og den stod hun fast ved.

Det skete sjældent, men det kunde ske, at hun og Far kom op at skændes, og saa var det gerne et af de Skolefag, der kedede Smut, der var Skyld i det, for ellers var de to »bedste Venner« og hang sammen i tykt og tyndt.

Regning var for Eksempel et af Smuts svage Punkter, og »det keder mig« var i hendes Øjne tilstrækkelig Undskyldning.

»Du kunde gerne se lidt paa Regningen« sagde Mor blidt »for Fars Skyld«.

Da Smut havde tænkt lidt over det »for Fars Skyld«, kom hun alligevel til det Resultat, at der er Grænser for Opofrelse.

Saa en Eftermiddag, da hun var naaet op i fjerde Klasse, søgte hun Far op i hans Studereværelse og satte sig stille og afven- tende ned.

»Naa, hvad var det saa,« sagde Far smil- lende og saa op fra sine Skriverier.

»Jeg kan ikke forstaa, hvorfor den Tje- ner, der havde gravet sit Talent ned og afleverede det hele pænt igen, skal kaldes for en utro Tjener. Var det dog ikke uret- færdigt?«

»Nej Smut, det var i høj Grad retfær- digt. Han havde faaet Pengene for at gøre dem frugtbringende, men han havde intet Resultat at fremvise, derfor blev han kaldt en utro Tjener.«

»Jamen — —«

»Vent nu lidt, jeg skal forklare det ander- ledes. Ser Du, alt her paa Jorden, Skønhed, Begavelse, Rigdom og saa videre er i Virke- ligheden kun Laan. Vi ejer ikke noget, for vi kan ikke tage det med os, naar vi gaar

bort herfra, men vores Laan skal vi gøre frugtbringende — vi skal betale Renter af det, og det kan vi ikke, naar vi graver det ned og er ligeglade. Tag dig selv. Du har faaet en god Forstand, bedre end saa mange andres. Det forpligter, det er et Laan, som Du betaler af paa, ved at udvikle de Evner, lære, blive til noget og bruge det, Du har lært til Gavn og Glæde for dig selv og andre, ikke for at lade Evnerne ligge brak — kan Du følge min Tankegang?»

»Er jeg saa en utro Tjener, naar jeg kun gider lære det, der morer mig?»

»Ja Smut, det synes jeg, Du er.«

Smut sad længe og funderede i Tavshed, saa sagde hun:

»Ejer Du ikke mig — er jeg ogsaa kun et Laan?»

»Ingen kan eje et andet Menneske. Du er Mors og mit velsignede Laan, som vi engang skal staa til Regnskab for, ligesom Du skal staa til Regnskab for de Børn, Du engang faar.«

»Jeg vilde hellere have, at I ejede mig.«

»Naa,« lo Far, »Du vil nok engang leve dit eget Liv selv, og saa er der jo det, som Du i din ubevidste Visdom altid sagde som lille: »laane altid.«

Smut trak sig tilbage for at fordøje Visdommen, men fra den Dag kastede hun sig maalbevidst over de forsømte Fag. Ikke at hun i nogen Forstand blev en Læsehest eller »Dydsdragon« — langt fra, hun var som før i Spidsen for Løjerne, og frisk og kæk gik hun Skolen igennem til den straalende Dag, da hun satte den hvide Studenterhue paa Snur paa de viltre Krøller, samt var klar over, at hun vilde studere videre, og at det var Sprog, der havde hendes store Interesse.

Smut havde holdt, hvad hun lovede som lille, hun var blevet en smuk Pige, og saa fri for Selvbevidsthed og Affektation, at hun gik med Træsko paa lige ind i Hjertet paa selv den sureste, og med Træsko trampede hun ogsaa den første Aften, hun mødte Søren Dahl i Studenterforeningen, lige ind i hans Hjerte.

Søren Dahl havde alle de Fordele, som et rigt Hjem, i Forbindelse med Flid og Dygtighed, kan give en ung Mand, men det mærkelige var, at Søren havde meget gammeldags Anskuelser.

Kvinden stod for ham som Hjemmets beskyttende Gudinde, og skønt han ofte, selv efter at han havde taget sin juridiske Eksamen med Glans og var traadt ind i Faderens Advokatfirma, kom i Studenterforeningen, kunde han ikke forlige sig med de kvindelige studerende. Han betragtede dem ikke som rigtige Kvinder — indtil han traf Smut.

Paa det Tidspunkt var Smut allerede to Aar paa Vej til Eksamen, og hun gik med Liv og Sjæl op i Studiet, uden dog at nægte sig de Glæder, der hørte hendes Ungdom til. Livet med baade mandlige og kvindelige studerende havde udviklet Kammeratskabsfølelsen i hende, og som den muntreste deltog hun i de smaa Fester rundt i Hjemmene uden nogensinde at have følt dybere for nogen ung Mand. Hun lo ad alle Betroelser og var lige saa fri for Flirt, som hendes Ansigt var fri for Sminke og Læbestift. Men saa traf hun Søren Dahl, og fra det Øjeblik vidste hun, hvad det er at have et Hjerte, der hopper af Fryd, naar »han« viser sig.

De havde saa mange Interesser at samle sig om, at der hurtigt udviklede sig et Forhold imellem dem, men Smut kunde ikke lade være at le over Sørenslidt ceremonielle Maade at optræde paa. Han inviterede hende for Eksempel ud med sin Bil paa en Heldagstur, men forlangte først at aflægge et Visit i hendes Hjem.

Smut var stolt af sin Ven og vilde gerne forestille ham i Hjemmet, men det var nu gammeldags af Søren — og alligevel saa indtagende.

Mor og Far syntes godt om Søren, og de to unge drog glade afsted »med alle Former i Orden« drillede Smut.

Det var en dejlig Dag, og de fordybede sig i Gribskovens koglende Labyrinter.

Smut nød Turen og nød ogsaa sin svage Beklemthed. Hun vidste, hvad der maatte komme, selv om hun, efter de andre unge Pigers Beskrivelser af lignende Situationer, ikke netop havde ventet det saadan.

For Søren afleverede paa det skønneste og mest ensomme Sted i Skoven et regulært Frieri i Ordets bedste og gammeldags Betydning.

Først gjorde han Rede for Familie- og Formuesforhold, og dernæst bad han hende blive hans Hustru.

»Jeg vil kunne skaffe dig alt, eller om trent alt, Inger Merete, hvad Du kan vente af Livet, og Du vil gøre mig meget lykkelig, hvis jeg faar dit Samtykke«.

Smut var lige ved at blive hysterisk og sige: »Lad være med at lave saa mange Omsvøb. Sig Du elsker mig og spørg, om jeg elsker dig, kys mig saa, og lad det være godt,« men hun sagde det ikke, men derimod roligt og fornuftigt:

»Ja Søren, jeg vil gifte mig med dig.«

Saa tog Søren hendes Haand, kyssede den og sagde, at han vilde tale med hendes Forældre, naar de kom hjem i Aften. Det var ikke saa romantisk, som Smut havde forestillet sig en saadan Begivenhed at være, men Søren var saa stille glad, saa ærbødig og saa mandig, at hun alligevel tilsidst syntes, at hendes Forlovelse maatte være mere romantisk end de andres tagende Tingene, som de faldt sig.

Mor og Far var glade, men Far sagde dog, da Søren var gaaet:

»Hvad saa med Studiet, Smut?«

»Det fortsætter jeg naturligvis, Far. Vi gifter os selvfølgelig ikke, før jeg er færdig, og bagefter — saa skal jeg have mig en Stilling.«

»Hm« sagde Far, og saa sagde han ikke mere.

»Hvornaar kan vi gifte os,« sagde Søren nogle Dage efter, at Præsentationen var overstaet i hans Hjem. Smut havde faaet en venlig, om end lidt stiv Modtagelse i det smukke, rige Hjem.

»Naar jeg er færdig.«

»Færdig?«

»Du ved da, at jeg har to Aar tilbage.«

»Tage Eksamen. Kære Inger Merete, til hvad Nytte?«

»Hvordan skulde jeg faa en Stilling uden Eksamen?«

»Stilling! Du kan ikke mene, at jeg vil finde mig i, at min Hustru har en Stilling. Tror Du ikke, at jeg kan forsørge dig?«

»Du maa ikke bruge det Ord, Søren,« raabte Smut hedt. »Du tror maaske, at jeg er en Skulker, der løber fra halvgjort Arbejde. Jeg arbejder, fordi jeg holder af det og har glædet mig til at blive til noget. Min Far kunde endelig ogsaa forsørge mig, men hvad har jeg faaet mine Evner til? Skal jeg kun være Søren Dahls

Kone, behøvede jeg ikke megen Pære, det kan enhver lille Gaas være.«

»Du krænker mig. Jeg elsker dig jo netop, fordi Du er intelligent. Du skal dele alt mit og være min Ven og Raadgiver, men rende væk fra Hjemmet i mange Timer hver Dag, det kan min Hustru ikke. Der er saamænd ogsaa nok at gøre i et Hjem med Selskabelighed og Velgørenhed, om Du vil. Det vil altsammen tage din Tid, saa Du ikke keder dig, mens jeg er paa Kontoret. Tror Du virkelig, at jeg vil dele dig med nogen eller noget, Du er min, og jeg vil eje dig alene.«

»Eje mig,« gentog Smut sagte, og en Dag i Fars Studereværelse for mange Aar siden, stod paa engang tydelig for hende »ingen kan eje en anden paa den Maade. Selv en Slave, der pines af en Tyrann, har en fri Sjæl. Ingen kan eje, alt er et Laan, og den, der ikke forvalter det betroede Gods, er en utro Tjener.«

»Du er overspændt, Inger Merete. Verden staar lige godt, enten Du tager den Eksamen eller ikke. Det er din Fars Teorier, der taler ud af din Mund. Skulde en Mand ikke eje sin Hustru og al hendes Tid og Opmærksomhed, saa det galt ud i Ægteskabet. Jeg ved godt, at de økonomiske Forhold tvinger Tusinder af Kvinder bort fra Hjemmene, men det er Samfundets Svaghed. En Kvinde skal være i sit Hjem, styre det og opdrage sine Børn, og saadan maa det blive hos os, jeg kan ikke se det anderledes.«

»Jeg giver ikke mit Arbejde fra mig,« sagde Smut med Taarer i Øjnene. »I samme Nu, det gik op for mig, at jeg kunde bruge Evner og Kræfter i Hjemmet, vilde jeg selv frivilligt give Arbejdet udenfor Hjemmet op, saa klog maa Du vel forstaa, at jeg er — men løbe fra det paa Halvvejen — aldrig i Evighed, Søren — om det saa skiller os ad.«

Han tog hende heftigt ind til sig:

»Tal ikke om at skilles, Inger Merete. Jeg elsker dig over alt paa Jorden, Du maa blive min — jeg maa eje dig.«

Der var kommet Utryghed over Smuts Liv. Hun følte sig ofte trist, en Tilstand, hun aldrig før havde kendt i sit unge, glade Liv, og der var til Tider Misstemning mellem hende og Søren. Hun sled i det med Studeringerne, men Søren spurgt

hende aldrig om hendes Arbejde. Hans Blik hang spørgende og krævende ved hende, men efter stiltiende Overenskomst gik de udenom det farlige Emne.

Mor og Far saa forskende paa hende, og Far sagde:

»Du ved, at jeg altid er din Ven«, men de gjorde ikke noget Forsøg paa at trænge ind til hendes Fortrolighed.

Tiden gled — og den tog en Del af Smuts Frejdighed med sig, men hun bed Tænderne sammen og læste paa Spræng.

En Efteraarsdag, et Par Maaneder før Eksamen, kom hun ind til Far og satte sig stille og afventende ned, som hun saa ofte havde gjort som Barn, naar hun havde noget paa Hjerte.

»Naa, hvad var det saa?« spurgte Far og lagde sine Papirer bort.

»Det er forbi, Far,« sagde Smut med et lille tappert Forsøg paa at smile »Søren og jeg — jeg har forsøgt at forstaa hans Standpunkt, men han forsøger slet ikke at forstaa mit. Vi gør hinanden Fortræd. Aa, Far, Du ved, at det vi altid har sagt om at laane, det haaner Søren og kalder over-spændt, men jeg vil ikke være Forræder og grave mit Gods ned — er jeg ond, Far?«

»Søren er opdraget helt anderledes end Du, dertil er han noget egoistisk og stædig, men jeg holder af Knægten, der er god Bund i ham. Smut, elsker Du dit Arbejde højere end Søren?«

»Nej Far, nu er Du lige saa urimelig som Søren. Kan I da ikke forstaa, I tunge Mandfolk, at de to Ting ikke skal lægges paa en Vægtskaal og vejes op imod hinanden. Forstaa I da ikke, at de to Ting skal løbe parallelt, og at Mand og Kvinde gensidig skal være stolte af hinandens Arbejde og Kraft. Fordi Søren har Sheik-tilbøjeligheder, behøver Du ikke at have det — jeg er skuffet over dig, Far.«

Far kastede sig tilbage i Stolen og lo.

»Tilgiv mig Smut, jeg ler ikke af dig, men over, at Du ikke forstod, hvor jeg vilde føre dig hen med mit Spørgsmaal. Jeg maatte vide, om dit Arbejde er et Livsspørgsmaal for dig. Jeg er dybt bedrøvet over Brudet mellem dig og Søren, fordi jeg tror, at I passer sammen, naar I begge to har gæret af. Du maa ikke give op. Tro og vent, ingen ved, hvad der kan ske.«

»Det er forbi, helt forbi,« sagde Smut,

lagde Hovedet paa Fars Skulder og græd sin første store Sorg ud.

Men Smut var ikke den, der gav efter for Sorgen. Den ansporede hende, og da hun en Ugestid før Jul tog en straalende Eksamen, kunde hun med et Smil, der døg var vemodigt, tage imod Professorers og Kammeraters Hyldest og Lykønskninger. Hun syntes at have set Søren Ansigt paa Tilhørerpladsen, men det maatte være en Fejltagelse.

Festen i Hjemmet, som de i aarevis havde talt om og glædet sig til, blev strøget efter stiltiende Overenskomst.

Juleaften! Stille, og dog saa forunderlig højtidelig, skønt det sved at tænke paa, at Søren forrige Aar havde været med. Nu stod Smut og Forældrene ved det tændte Træ og forsøgte at lade, som om alt var i Orden.

Saa fløj Døren op med et Brag. En mægtig Buket Roser kom først til Syne, saa Søren, men en meget forandret Søren. Lidt bleg, lidt pjusket i det ellers velfriserede Hoved, en Søren, der glemte sine fine Manerer, og uden at hilse stormede hen til Smut.

»Smut, aa Smut, (det havde han aldrig kaldt hende før) jeg er et Bæst, men jeg kan ikke holde det ud. Jeg var ved at forgaa af Angst over, at Du skulde dumpe til Eksamen, for saa havde det været min Skyld. Jeg indser, at Du har Ret, eller prøver i alt Fald paa det. Jeg gaar ind paa alt, bare Du vil have mig alligevel. Du kan gøre og blive, lige hvad Du har Lyst til. Jeg forstaa nu, at Du vil være alt for mig og Hjemmet samtidig med dit Arbejde. Jeg elsker dig, Smut, saa højt, at jeg gaar ind paa alt, selv om jeg kun faar Lov at »laane« dig.«

»Laane — altid,« raabte Smut mellem Graad og Latter og kastede sig ind til ham — men saa tog Far og Mor hinanden i Haanden og listede sig stille ud af Stuen.

.....

Gamle, danske Gaader.

Kan du nævne mig den største og den billigste Bro i Verden? »SI

Hvad er det, som er kold om Sommeren og varm om Vinteren? »Kakkelovnen.

Det raaber uden Lunge, taler uden Tunge, tager Del i Fryd og Smerte og har dog intet Hjerte? »Kirkelokke.

J U L

Har du lavet Julegaven til din Mor? Ellers skulde du lave en pæn Bordpynt, der kan staa paa Bordet Juleaften. Den har ovenikøbet den Fordel, at den kan holde hele Julen, og foruden at pynte Bordet kan den pynte i Stuen, den er nemlig meget nem at flytte.

Du begynder med at gaa i Skoven, der forhaabentlig er dækket med Sne. Du nyder den store, stille Fred, der hviler over hvert Træ og Sti, den Julestemning, du i Forvejen var kommet i de sidste tre Uger ved at se store Læs af Graner komme til Byen og forvandle de aabne Pladser til en hel Granskov, bliver ikke mindre ved at betragte de stolte Træer, der hvor de egentlig hører hjemme. Men glem ikke helt, at du er kommet for at finde en stor træagtig Fyrresvamp. Naar du har fundet en, du synes er rigtig køn, med pæne Farver og forholdsvis flad paa Undersiden, begiver du dig hjemad, seende dig om efter smaa Svampe, noget rigtig kønt, fladt Mos og nogle røde Bær, det skal du nemlig ogsaa bruge.

Naar du naar Byen med de festligt, oplyste Gader og Julevinduer, hvor Sneen sagte daler ned over de mange travle Folk, Bude — smaa og store — med et Bjerg af Pakker, der ganske dækker Personen, og Manden med hans Juletræer og Julenæg, der minder os om, at Fuglene ikke maa glemmes — da standser du hos en Snedker og en Urtekræmmer. Hos Urtekræmmeren slaar en krydret Duft dig i Møde, en Blanding af Kaffe, Spegesild og Sæbeduft, der stammer fra alle de smaa Sæbemænd, der myldrer frem paa Disken med hver sin lille Grankvist i Haanden. Under Loftet hænger Granguirlander, hvori der er hængt flettede Hjerter, Sølvkræmmerhuse og Net, jo, her er ogsaa Julestemning; det mærkes paa Urtekræmmerdrengen, der

skiftevis spiser og vejer Rosiner af. Du køber til din Gave: En Krydsfinérplade — et godt Stykke større end Svampen, du fandt, lidt grøn Farve og et Stearinlys, hvidt eller rødt eller hvad Farve, du synes. Vil du være rigtig flot, skulde du købe et $\frac{3}{4}$ m højt Lys, det kan holde hele Julen og ser festligt ud.

Du forlader den travle og dog glade Urtekræmmerdreng og naar saa endelig hjem, skjulende dine Indkøb; du opdager dog snart, at det er haabløst, for dine smaa Søkende bogstavelig talt falder over dine Pakker med det ubestemmelige Indhold, der sætter Fantasierne i vidunderlige Svingninger, men det gør ikke noget, de ser dem, for i Julen sladrer man ikke. Det lover de da, og den, Pakkerne er bestemt for, er travlt optaget i Køkkenet sammen med den mindste Søster, der med sine smaa, mindre rene Barnefinger gør Forsøg paa at lave Figurer af en Klump Dej, Mor har overladt hende. Det ligner rigtignok ikke de Mænd og Koner, det skulde ligne, naar de kommer ud af Ovnen, men hvad gør det, naar bare hun kan hjælpe. Mor har rigtig travlt med at forberede de Juleoverraskelser, der kommer fra Køkkenet, saa du kan godt uforstyrret fra hendes Side lave din Overraskelse. Da de andre Søkende opdager, at der ikke for dem er Spor af spændende ved de Ting, du har købt, fortsætter Viggo med »Peters Jul«, han er kommet til »i Gaasens Ryg et Flag skal staa, og den har smaa Manchetter paa og Grankrans om sin Mave«. Marianne syr de sidste Sting paa Bakkесervietten til Mor, det maa være svært, for Tungen viser sig ustandseligt i den ene Mundvig, og Øjnene staar stive i Hovedet, men det skal gøres ordentlig, for Mor holder ikke af Sjusk. I et Hjørne af Stuen staar Juletræet, rankt og mægtigt, alvorligt som i Skoven. Det

er forventningsfuldt og ukendt med sin Skæbne, undrende sig over den Stjerne, det allerede har faaet i Toppen. I Aften vil det faa Ting at se og høre, som det

og Mildhed som i Julen. Jo, Træet skal opleve, at det ikke alene er med Travlhed, vi fejrer Jul, det skal opleve en Aften, først med Stilhed og Fred; høre de gamle Jule-salmer blive sunget ud af en Stemning, der griber alle, se Folk ønske hinanden af Hjertet en glædelig Jul, se Øjne straaile og blive varme, saa varme, at der er dem, der bliver ærgerlige og flove over sig selv. Det skal høre de gamle Kirkeklokker kime den festlige Julefest ind.

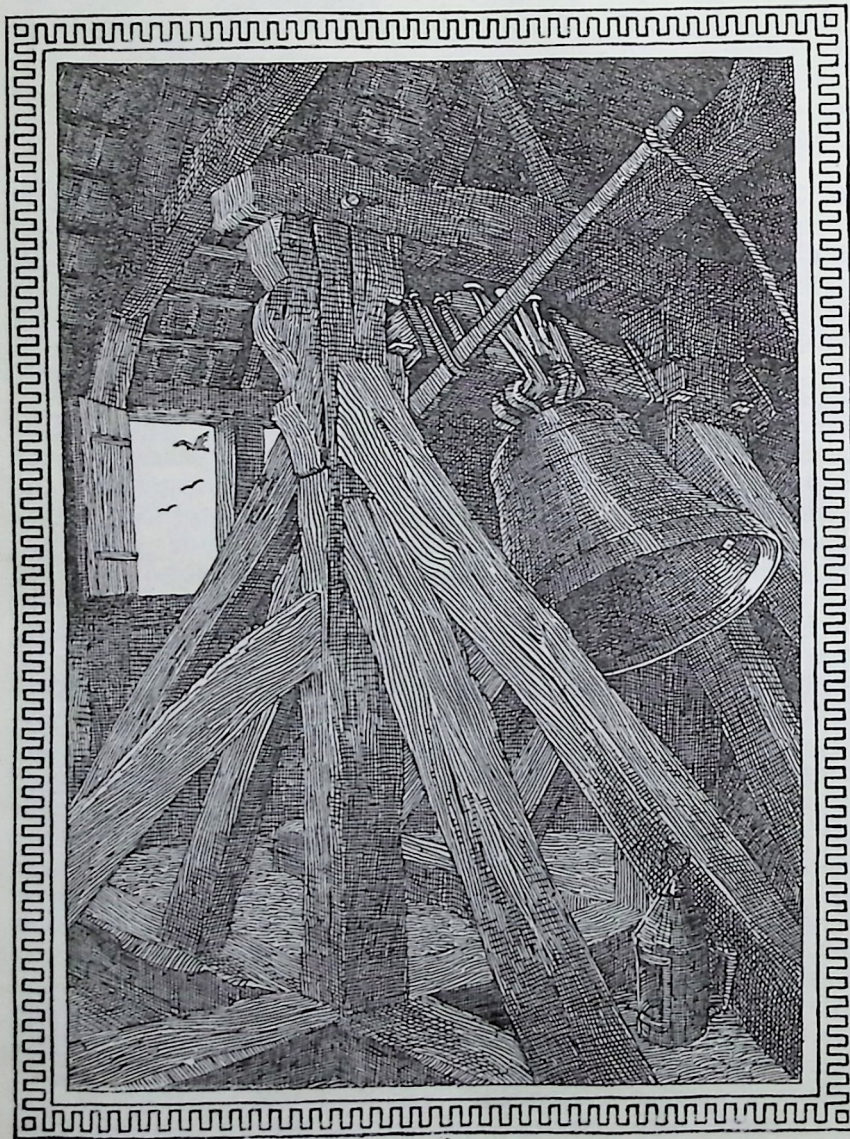
Træet skal se sig selv smykket enten helt i hvidt eller med mange spraglede Farver, kun een Ting er givet: det skal bære saa mange Lys, det kan, flammende, straalende Lys, der varmer Træet og dets Beundrere, en Varme, der i denne Aften bliver til Livets egen Varme og gør os godt. Til Slut skal det opleve en Glædens Larm over de mange betænksomme Gaver, der udveksles.

Alt det skal baade du og Juletræet opleve, der er kun den Forskel, *det* ved det ikke, men det gør du og tænker paa det, saa længe du arbejder paa din Julegave. Du borer et Hul i Svampens Overflade, saa det lige

ikke aner, det skal smykkes til den Fest, vi kalder Jul, en Mindefest om det første kristne Hjem her paa Jorden. Træet skal være Vidne til den Mystik, vi som Børn synes omgiver Julen, men som senere for os store blev til Hygge, Barndomshjemmets lune Hygge, lyse, varme Kærlighed; for ingen Tid paa Aaret er den hjemlige Rede saa lun og hyggelig, saa fuld af Kærlighed

passer til Lyset. Derefter sætter du Fyrresvampen fast paa Krydsfinérpladen ved at ramme et Søm gennem Pladen og op gennem Undersiden af Svampen f. Eks. midt paa Pladen; saa maler du Pladen grøn fra Yderkanten 3 cm ind — sætter Lyset i og pynter hele Pladen med Mos, det maa gerne være ujævnt, saa minder det om smaa Mostuer, og ind imellem pynter du

Sluttes Side 19.

Hvorfor er Du Spejder?

— • • • —

HVORFOR er Du Spejder?« spørger Du, mens Du lader Yo-Yoen rulle op ad Snoren for 472' Gang. Ja, hvorfor er jeg Spejder? og hvorfor blev jeg det?

Dengang jeg blev Spejder, var der ikke noget, der hed oplysende Pjecer for Forældre, jeg havde bare en lille, tyk Kammerat, der paa min Mors Spørgsmaal: »Hvad er det egentlig at være Spejder?« svarede med at slaa ud med Armene, rulle lidt med Øjnene, stamme forfærdeligt i det — og endelig udbryde: »Det er sjovt — og saa er det noget saa spændende — og saa er det altsaa dejligt!« — og til dette noget svævende, men særdeles lovende gik man ind en blæsende Aprildag i flunkende Ny Uniform, en Spejderhat saa stor som en Paraply — og grænseløse Forventninger ud i det blaa!

Men hvorfor er jeg Spejder?

Ja, ser Du, det skyldes en hel Række af Aarsager, kædet sammen af smaa Ting, jeg holder af. Jeg holder af:

Godt Kammeratskab — lange Ture i øsende Regn og Blæst — store, drivende Skyer — en god Bog — blaat og rødt — Sol, Sommer og glade Dage — blot at behøve at stikke Hovedet ud af Teltdøren for at være under aaben Himmel — at blive sat i Svingninger af en Fører, der selv er Fart i — at synge — at gaa ad nye Veje — at kunne klare mig med lidt — at gaa paa Eventyr i Mark og Skov og grønne Enge — at kunne faa noget ud af ingen Ting — Folk, der ikke giver op — Fantasi — at drømme — at hygge mig inden Døre i daarligt Vejr — at lægge store Planer — en god Historie — Folk, der ikke er bange for at blive snavsede — godt Humør — at kende smaa, nyttige Tricks — at slaa en Kolbøtte — at være mange — at hejse et Flag i smældende Blæst — en velpakket Rygsæk — en gammel Vindjakke — Leg med Fart og Spænding i — Dyr — at bage Brød paa Pind — en skarp Kniv, et Stykke Sejlgarn og en Sikkerhedsnaal — selvstændige Mennesker — at feje et Gulv med meget Snavs paa — at se Mennesker blive glade — Folk, der holder, hvad de lover!

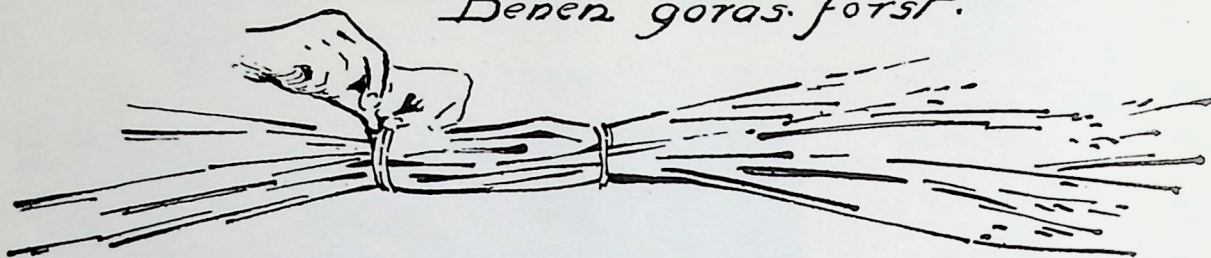

Derfor
er jeg Spejder!

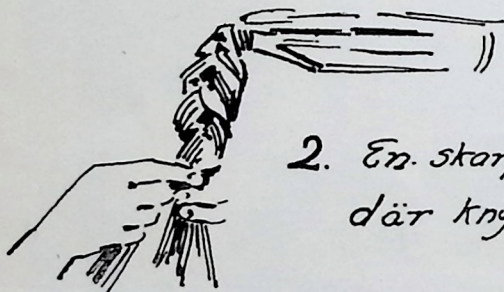
H. D.

Hvordan man laver en svensk Julebuk.

"Benen" göras först.

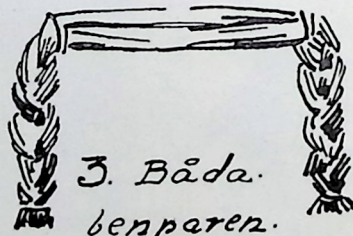

1. Med. segelgarn knytes halmen stadigt på 2. ställen.

2. En skarp krökning, där knytningen görs.

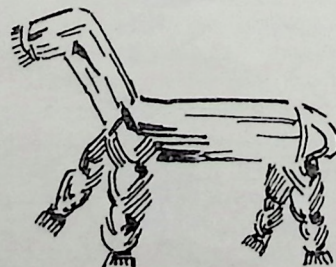
I Sverige hörer Halm efter gammel Skik med til Julen. Man strøede Halm paa Gulvet, lavede Lysekroner af Halm, og Juleaften kastede man Halm op mod Loftet for at se, hvor mange Fold næste Aars Høst vilde give. Man fik nemlig lige saa mange Fold som det Antal Halm

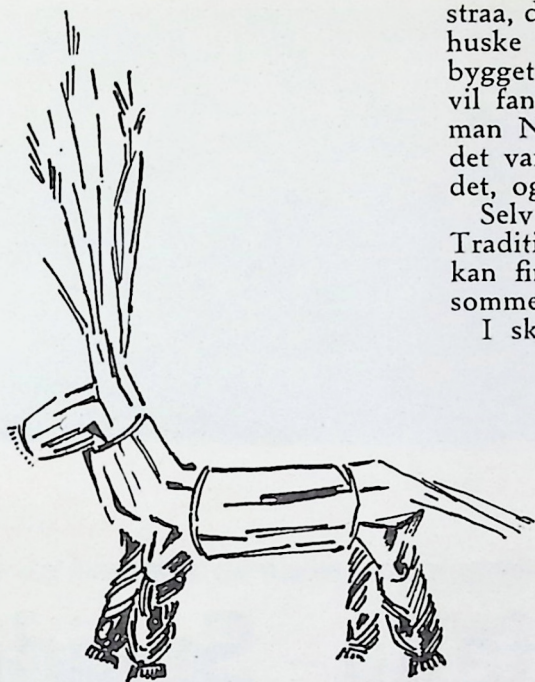
3. Båda benparen.

göras färdiga, läggas intill varandra och förökas med en ny halmtapp: "kroppen."

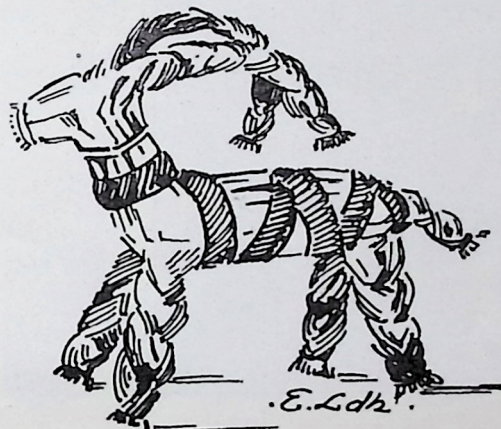
4. Två skarpa vikningar: och. hals och huvud äro där. Obs! Vikningerna av kroppen kring bakbenens fäste.

5.

6. Hornen och svansen läggs
som ett "töcke" på ryggen och
flätas samt böjas i god form.

Färdig, lindad med
röda band.

og daarlige Halmstraa sorterer I fra, for I kan kun bruge de lange. Dem lægger I i Vand Dagen før, Bukkene skal laves —

og saa gaar I ellers frem ganske som vist og forklaret paa Billederne.

»Jule«. Fortsat fra Side 16.

med røde og sorte Bær, mindre Svampe, og vil du gøre det ekstra fint, kan du plante lave Eranthis, Vintergækker og Krokus imellem det fugtige Mos. Jeg tror, Mor vil blive glad for den pæne Julepynt.

Men synes du maaske, at det trods alt ikke vil blive rigtig Jul for dig i Aar? Er du blevet for stor til at glæde dig med de smaa? Nej, det er ikke det, der er i Vejen. Men maaske tænker du paa noget, du fors tryder, du har sagt eller gjort, og det bryr der din Julefred. Skynd dig at jævne det ud, saa du rigtig kan nyde Glæden med de andre — og øv dig i den Kunst, som bestaar i at glæde andre. Ved et venligt Ord, et forstaaende Smil og en kærlig

Tanke kan du uden at ane det hjælpe Mennesker — og de, der forstaar at gøre andre glade, bliver selv lykkelige.

Saa kan du fejre en rigtig Juleaften, der med sine mange rige og gode Minder senere vil:

komme til dig i stille Stunder,
naar alt er tyst, og Verden blunder.
et Ord, en Tanke fra gamle Dage,
og det, der svandt, vender tyst tilbage.

(Axel Juul).

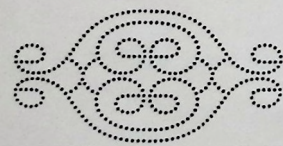
God Jul!

H. D.

Hallo - Spejder!

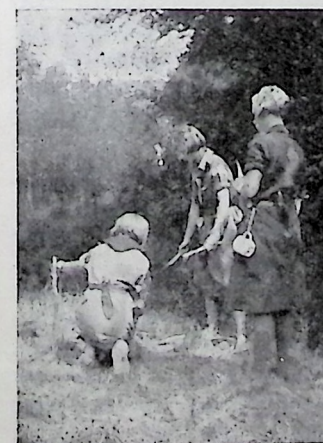
Har du vandret Dagen lang foruden Hvil —
saa smil.
Ser du nogen fare flot forbi dig i en Bil —
saa smil.

Ved du,
at du har tilbage endnu mange Mil —
saa smil.
Er dit Fodtøj laset,
og har Hatten tabt sin Stil —
saa smil.

Du er Danmarks Spejder,
du er ingen Taarepil
derfor smil, smil igen — bare smil.

Estrid Ott.

Hvornaar begyndte

Alverdens Spejdere paa
de internationale Besøg
hos hverandre?

I et Hefte, som de østrigske Drengespejdere udgav i 1928: »Aus vergangenem Tagen«, staar der, at Tropsfører (min Broder) Bonde fra København var den første udenlandske Drengespejder, der i 1915

i Spejderarbejdet — de dygtigste Førere fra alle Lande kommer sammen her og drøfter Arbejdet; herved fremmes det internationale Samarbejde, og man opnaar, at al Uddannelse bliver mere ensartet og holdt tæt op til Baden-Powells Idealer. Men her i vort eget Land var vi tidligt med, allerede før Krigen begyndte københavnske Spejdere at søge Forbindelse med svenske Spejdere, men i Krigens Aar, da al Rejsen var saa besværlig, standsede det af sig selv. Der var vist heller ingen Troppe, som forsøgte sig med Lejre og Ture i det fremmede i disse Aar og Aarene umiddelbart efter, men saa snart Verden faldt lidt til Ro, tog Rejserne Fart igen, f. Eks. vandrede Sønderborg Trop i Harzen fra 3.—11. August 1922, civilt ganske vist efter Paabud fra Korpsset. Det er ikke umuligt, at andre Troppe maaske endda tidligere har foretaget Ture i Udlandet — desværre kender jeg intet derom, men der vil sikkert fremkomme Beretning herom efter dette.

Østrigske Drenge- og Pigespejdere i Lejr.

besøgte østrigske Drengespejdere og fortalte om Spejderbevægelsens Udvikling i neutralt Udland.

Men de danske Pigespejdere — hvornaar begyndte de paa de udenlandske Spejderrejser, som i de senere Aar er blevet saa moderne, hvad enten de foretages for at lære andre Lande at kende eller for at besøge andre Landes Lejre og da næsten altid efter Invitation. — Her maa i første Række nævnes de internationale Førerstævner, som senere kom til at hedde Konferencer. Hvert andet Aar siden 1920 har de været afholdt og afholdes stadig. De tre første Gange i England, derefter i Amerika, Ungarn, England og nu i Aar 1932 i Polen. Disse Konferencer er et meget vigtigt Led

Mit eget første Kendskab til andre Landes Spejdere stammer selvfølgelig fra Østrig. I 1920 rejste jeg den 19. Maj til Wien som Ledsager med et Wienerbørnetog, og i det stakkels hærgede Wien traf jeg sammen med en begejstret Skare Drenge- og Pigespejdere. De havde Mødeaften i et privat Hjem — vi sad ovenpaa hinanden, og de blev ved med at strømme ind. Uniformene var mere end paa Retur, Drengespejderne havde en stor Støtte i en meget nødvendig Beklædningsgenstand, nemlig Læderbenklæderne, de havde holdt Krigsvarene ud, om de ogsaa var blevet noget kortere, nærmest fordi Ejermanen var blevet længere. Traktementet — jo, der var virkelig et Traktement til Ære for den

fremmede, bestod af tyndt Saffevand og Kiks, men Underholdningen var til Gengæld overdaadig — hvor de sang og spillede — og fortalte Lejroplevelser. Piger og Drengene havde nemlig været sammen i en Lejr næsten 3 Mdr.; Husets Frue havde staaet for Køkkenet, og de havde haft taaleligt at spise, takket være en amerikansk Hjelpeaktion; men hvilket Ansvar at have baade Drengene og Pigerne sammen i en Lejr. De var saa sunde og friske allesammen, at de gjorde al Tale om Krigens frygtelige Virkninger til Skamme; man forstod, hvad deres Spejderarbejde havde betydet for dem, hvorledes det havde løftet dem op over den triste Hverdag med al sin Sorg og Savn. Den Aften i Selskab med Østrigs Ungdom var min første Forbindelse med den internationale Spejderkæde, og den staaer uforglemmeligt for mig.

Den første internationale Pigespejderlejr blev afholdt i Frankrig i Aaret 1923 paa det gamle Slot Argeronne, der ejes af Mlle de Montmort (om Argeronne kan læses i det amerikanske Pigespejderblad »The Trail Maker« i Oktoberheftet). I denne første internationale Pigespejderlejr deltog England, Frankrig, Holland og Danmark. Uforglemmeligt staaer dette mit første Møde med engelske Pigespejdere — især var det deres høje, brune Kravehandsker, man betragtede med Ærefrygt, og navnlig da man fik at vide, at de aldrig maatte forlade Lejren uden at være iført disse. Det ser maaske underligt ud, at det var Handskerne, der gjorde det første uforglemmelige Indtryk paa os, men Sagen var den, at vi kom vandreende, støvede og snavsede med Rygsækken paa vore ømme Skuldre, og saa traf vi de første engelske Pigespejdere, vi nogensinde havde set, iført deres skræddersyede blaa Uniformer, hvide Silkebluser og de førømtalte Kravehandsker, saa det prentede sig i ens Bevidsthed netop paa Baggrund af ens egen Snavsethed — men vi syntes alligevel, det maatte være svært at være engelsk Pigespejder i Varmen.

Vi var inddelt i Patruljer og boede i Telte, der var slaaet op i en af Normandets skønne Æblegaarde. I denne Lejr saa man for første Gang Englændernes barnlige gaaen op i deres Lejrbaalsunderholdning, det vi nu saa mange Aar efter stadig beundrer. Det hele foregik naturligvis paa

Engelsk, og da de havde en meget dygtig Korpsinstruktrice, (Mrs. Johnson Pott), saadan en Ida Thorbek, gik det hele saare glat. Rose Mark Kerr saa jeg ogsaa der for første Gang. I 1924 fandt saa den officielle første internationale Pigespejderlejr Sted paa Foxlease i England. Foxlease er et Herresæde, som ejes af engelske Pigespejdere og holdes ved lige ved Hjælp af et Fond, stiftet af Prinsesse Mary. Parken til Foxlease er saa stor, at de 400 Telte forsvandt helt i den, og der laa dog ca. 1500 Pigespejdere fra 28 Nationer. Lady Baden-Powell var overalt og alle Steder med sit

Paa dette Billede er der Pigespejdere fra 10 forskellige Nationer. Hvor mange Uniformer kan du kende?

nu internationalt berømte Smil — som hun kan sige »thank you«, kan ingen anden, og saa sent som i Aar har hun sagt det, nemlig i Schweiz til den internationale Forsamling ved »Our Chalet« Indvielse. Naar man betragter Billedet i »Council Fire«, hvor hun siger det, gaar der en varm Strøm gennem En; men vi maa tilbage til 1924. Til at deltage i Lejren var fra hvert Land indbudt 10 Spejdere og 2 Førere, og der prøvede flere af os at ligge i Telt for første Gang, og vi prøvede ikke mindst vore Sprogkundskaber. Oplevelser som Flaghejsningen, Feltgudstjenesten og Lejrbaalene med de store Optog staaer sikkert uforglemmeligt for alle Deltagerne. Ikke skulde man mærke, det var første Gang, England indbød til et saa stort Stævne, alt var upaa-klageligt. Efter Lejren blev alle fremmede Spejdere indbudt til en Uges Ophold i Hjem i London. Fra Lejren huskes bedst Personligheder som Frk. Alopaens-Lindholm og vor gode Ven, Anni Collan fra Finland, Frk. Franchen, Holland, Frk. Lin-

denmeyer, Ungarn, Frk. Giaemelli, Italien, Frk. Higati, Japan, Madame Malcowska, Polen, Mlle Acheard, Schweiz, Mrs. Juliette Low, U. S. A. Magnusdottir, Island, og af de engelske: Lady Baden-Powell, Mark Kerr, Katherine Furse (nu Formand for Verdensbureauet), Essex Reade, Rollo og mange, mange andre. Man lærte navnlig eet i England — hvor meget man kunde naa og opnaa, naar man er i Besiddelse af en Stab af Hjælpere, der betyder noget indenfor Land og By.

Desværre staar 1925 som et ubeskrevet Blad for mig. En rar Flyttemand tog en Pakke »Pigespejdere«, der var lagt ud i min Forstue for at blive sendt til Bogbinderen, lagde dem i Flytteomnibussen — og de er aldrig kommet til Syne siden, saa for mig er der kastet et Slør over Begivenhederne 1925. Dog ved jeg, at den østrigske Papa Teuber, Grundlægger og Chef for Bevægelsen i Østrig, havde Besøg af danske Pigespejdere i Salzburg. Samme Papa Teuber holder aabent Hus for alle Spejdere fra hele Verden, og navnlig de engelske Drengespejdere kommer Gang paa Gang; Papa Teuber har nemlig for Aar tilbage sagt til Drengene, at hver een, der gifter sig, er hjertelig velkommen paa Bryllupsrejsen, og i Aar havde han den Glæde at være Vært for en engelsk Spejder og hans unge Kone. 1926 var et begivenhedsrigt Aar for os, da havde vi vor første skandinaviske Lejr, som sædvanlig paa det gæstfrie Trolleborg. Det blev egentlig en international Lejr, da der var Repræsentanter fra baade England, Schweiz og Tyskland. Atter her er det Knytning af Venskabsbaand, der er det centrale. Denne Følelse, at skönt af forskellige Nationer, af forskellige Samfundslag, er vi alle besjælede af samme Aand, Spejderaanden. Atter gaar, som saa ofte før, taknemlige Tanker til vor Tids store Troldmand Baden-Powell. Hvad er han for en Mand, der har set og følt al dette og bragt det til Udførelse. Hvilken Lykke for en splittet Tid, hvor man saavel i Indland som i Udland kæmper — ja, for hvad — for sin egen Fordel. Tænk, at der findes et ophøjet Emne, som alle Landes Ungdom kan samles om.

I 1926 var ogsaa Verdenskonferencen i Amerika, tænk, hvilket Kapitel vor Udsending, Fru Engholm, kunde indsætte her —

vi maa nøjes med at slaa fast, at det maa have været en enestaaende Oplevelse. Jeg havde min egen lille internationale Spejderoplevelse samme Aar, Papa Teuber bad mig komme til Salzburg for at lede et Førerkursus for østrigske Førere. Belæst med Ungdomsmod og Masser af tyske Kommandoer (faaet af en Sønderjyde, der havde været med i Krigen) samt Titler paa to tyske Foredrag, alle mine Vintergymnastikøvelser i den oversatte Stand og de praktiske Prøver, ogsaa oversat, drog Ingsen (kendt under Navnet Sørensen Far) og jeg af Sted, det var 3. Septbr. 1926. Hvor vi sled, og hvor vi morede os. Vore Disciple var fra 15—45 Aar, 12 i Antal, alle opsatte paa at lære noget. Straks den første Morgen gik Dannebrog til Tops paa Lejrpladsen, som ligger ved Papa Teubers Salzburgbolig »Theresienschlössl«, en herlig, stor Eng med »Feltküche«, Borde og Bænke, glimrende Jord at grave i. De østrigske Pigespejdere boede alle i »Papa Teuberheim«, et Hus, der er bygget til at huse Spejdere. Det var herlige Dage, der fulgte, der blev arbejdet fra Kl. 8 Morgen til Kl. 8 Aften med Hvil fra 12—2, og efter hver vellykket Dag gik Ingsen og jeg paa Hovedet i Seng. Det var først i 1928, jeg opdagede, at der blev danset 3 Gange om Ugen i »Theresienschlössl«, det sov vi alt saa fra i 1926. Papa Teuber indstiftede et graat Halstørklæde (i Lighed med Gillwelltørklæderne) med de østrigske Flag paa Snippen, dette blev overrakt Deltagerne ved sidste Lejrbaal. (Dette ser ud som Storhedsvanvid fra min Side, men jeg anede intet, før det var sket).

Aarene gik, og Forbindelsen mellem Landene blev stadig livligere. Det følgende Aar er der international Lejr i Schweiz, og Kimc danner en dansk Trop i Paris. Jeg ser i Aanden alle de danske Pigespejdere, der i større og mindre Flokke besøger andre Landes, navnlig Englands, mindre officielle Lejre.

Atter var der gaaet to Aar siden sidste Konference, og denne Gang er det jeres Fortællers Held at deltage i Konferencen, der denne Gang holdes i Ungarn. Nu vil jeg ikke her gentage min Beretning, der findes i vort Blad fra 1928, men kun anføre, at hele Besøget var en straalende Fest i Parad, hvor Ægteparret Baden-Powell var

1. Rigsforstander Horthy. 2. Lord Baden-Powell. Erkehertug Joseph Franz. 4. Lady Baden-Powell.
5. Ung. Spejderchef Antonie Lindenmeyer.

til Stede. Den, der een Gang har hørt Baden-Powell tale, glemmer det aldrig. Hans korte, rammende og meget særprægede Udtryksform er en Oplevelse. — En mørk Sky var der paa Himlen: Bebudelsen af Baden-Powells indtrængende Ønske om, at Pigespejderne aflagde Liljemærket til Fordel for Trekløveret! Man sagde Nej den første Dag, men den sidste sagde man Ja, man var efterhaanden blevet saa internationalt indstillet, at man forstod, Spørgsmaalet var ikke, hvad danske Pigespejdere gerne vilde, men hvad der var mest naturligt for Alverdens Pigespejdere. I Ungarn blev ogsaa Verdensbureauet grundlagt.

Efterhaanden naar vi op til »vore Dage« til 1929; ja, da skete der en Masse. Da var 800 Pigespejdere samlede i Norge og som sædvanlig rejste et Hold af Sted fra Danmark. I Frankrig var der international Lejr, hvor 10 forskellige Lande var repræsenterede, ogsaa Danmark — jeg havde nær sagt: selvfølgelig! Desuden er 1 Pigespejder i Lejr i Tyrol. For Drengene havde Aaret en stor Oplevelse i Behold: Den store Jamboree i England, vistnok den største Lejr der til Dato har været afholdt. Ogsaa der var danske Pigespejdere i Besøg,

Saa kommer vi til et af de Aar med lige Tal og dermed følger international Konference i England. Dette Aar var meget betydningsfuldt, store Forandringer blev gennemført, f. Eks. blev Liljen forandret til Trekløver for Pigespejdere i hele Verden. Her i Danmark gjorde vi det af Taknemlighed overfor Spejderbevægelsens Skaber, samtidig med vi lyttede til hans gode Raad: der har altid været mest Fremgang i de Lande, hvor man havde det særprægede Tegn, og ikke Mærke tilfælles med Drengene. Vi fik vort internationale Flag, gult Trekløver paa lys blaa Grund og det sidste og herligste: den uforlignelige Mrs. Storrow, der kort og godt meddelte Alverdens Pigespejdere, at hun vilde forære dem et Hus — det skulde ligge i Schweiz, og der kunde vi alle tage til, baade for at lære noget, finde Kammerater fra andre Lande, men ogsaa for at lære det skønne Schweiz at kende.

For at blive ved det internationale — der var i 1930 international Lejr i Holland, hvor der blev talt Tysk, Engelsk, Fransk, Javanes-Hollandsk og Ungarnsk for ikke at tale om de skandinaviske Sprog. — En Pigespejder kommer efter lang Søgen i For-

bindelse med hamburgske Kammerater og deltager i en Lejr, de afholder. Mærkeligt at høre, at i en Kæmpeby som Hamburg var der i 1930 kun 60 Pigespejdere — en Forklaring kan jeg maaske give herpaa; der er nemlig i Tyskland efter Krigen saa mange Ungdomsforbund og Foreninger — alle har

de en Rem af Spejderhuden, men deres Præg er absolut nationalt og ikke internationalt.

Naar jeg saa siger skandinavisk Lejr i Finland, da banker mange Pigespejders Hjerter hurtigere ved Tanken om Eventyret i de tusind Søers og Øers Land — hvor vi traf et herligt, stolt Folk, et Folk, der har et Adelsmærke, som de havde tilkæmpet sig gennem Sorg og Nød. Nærmere behøver jeg ikke at nævne Lejren, den er af saa ny Dato, at alle kan læse om den i Bladets Aargang 1931. Samme Aar vandrede baade Spejderskolen og Svendborg Trop i Harzen.

Nu er vi naaet op til det Aar, vi er

Finske Pigespejdere i Nationaldragter.

ved at forlade. Hvis det er muligt, er det rigere end alle de øvrige Aar, størst og herligst er »Our Chalet« i Schweiz. Naar man læser »Council Fire«'s og de forskellige Deltageres Beretning af Aabningslejren (jeg

Svensk Pigespejder i Lejruniform.

har læst en norsk, en »grøn« og vor egen blaa's Beretning) synes jeg, vi er kommet et meget stort Skridt videre i det internationale Samarbejde. Og naar man læser om selve Indvielsen af »Our Chalet«, ja, da er det, som om ens Hjerter er for stort til at rummes i Brystet, saaledes fyldes man af Taknemlighed mod alle de herlige Mennesker, der arbejder med os og for os —

man maa, for ikke at synes alt for fattig, give sin Skærv med i Form af Arbejde for den Sag, som man er stolt af og elsker. Blot det kunde gaa op for alle vore flinke danske Pigespejdere, at de ogsaa kan give! Blot ved at møde, naar de skal, ved at lette deres Fører i hendes Arbejde, saa hun ikke bliver træt og mismodig, fordi hun synes, de ikke naar det, hun havde tænkt sig.

Som Punktum for denne lille Beretning om internationalt Samliv og Arbejde i 12 Aar, vil jeg blot lige bemærke et Par Ord om den internationale Kongres som i Aar afholdtes i Polen. Atter maa jeg henvise til »Council Fire«. Hvor er det imponerende, saa vidt man kan naa. Læs Frk. Parmes Foredrag om Seniorspejdere (Rangers) eller Katherine Furse: Hvorledes holder vi Spejderbevægelsen fri for Politik? Ja, det er et vanskeligt Punkt i de sydlige Lande, det er deres kildne Spørgsmaal. Jeg synes, at vi kan intet bedre gøre end at arbejde paa, at de Unge ser med frie, friske Øjne paa Livet og dets Gang og saa lade dem selv tage Plads i den Baas, hvor de nu føler, de hører hjemme — engang — naar de ved Selvsyn har overbevist sig om, at Baasen er den rette. — Antonie Lindemeyers: Verdenskendskabsmærke, har hele mit Hjerte — hvilken dejlig Beskæftigelse i Vinterens Løb at samle Billeder, Frimærker o. l. fra et bestemt Land for derigenem at lære det at kende og saa slutte med at rejse dertil og se det med egne Øjne. Saadan en Forberedelse er meget nyttig for de ganske Unge, da ellers alt det ny og fremmede, de oplever, tit overvælder dem, og Indtrykkene af det oplevede bliver kun overfladiske. — Lady Baden-Powells Oplevelser blandt Krøblinge, Blinde og Døvstumme, som er Spejdere, er ogsaa lærerige, men hold Bladet, læs selv, og Du vil føle Dig i Kontakt med hele Spejderverdenen.

Maaske har jeg holdt Dig for længe fast, kære Pigespejder, men i Juleferien har Du maaske alligevel faaet Tid og Lyst til at læse mig. Hvis Du faar Øjnene bedre op for det internationale Spørgsmaal, hvis Du selv vil arbejde med, ja, da føler Skaberen af disse Linier sig taknemlig over at have haft Lov til at gøre min lille Jule-goodturn, mærket internationalt.

Fromse.

Brev fra Lady Baden-Powell til Alverdens Pigespejdere.

Kære Pigespejdere.

Dette er et højst spændende Brev at skrive, da det er første Gang, jeg skriver til min Familie af Pigespejdere spredt over hele Verden. Og medens jeg skriver, prøver jeg at danne mig et Billede af, hvor dette vil komme hen, hvorledes det vil blive læst — paa hvilket Sprog — af hvem og hvor. —

Og jeg haaber, at hvor det saa end er, vil enhver af jer, som læser mit Brev, modtage det, som om det var skrevet til jer personlig, da det indeholder en lille Tanke, som jeg ønsker, I skal tænke over, hvis I vil, og tage Stilling til helt for jer selv.

Jeg tænker mig, at I nu og da af jeres Tropsfører har hørt noget om vort vidunderlige Søsterskab, som blev oprettet af Verdensspejderchefen for ca. 21 Aar siden, straks efter at han havde startet Spejderbevægelsen for Drenge.

Pigespejderbevægelsen er taget op af en Million Pigeboørn i mange forskellige Dele af Verden, og nu er der Pigeboørn som I i over 37 Lande, der alle arbejder for det samme, som bærer omtrent samme Uniform og Duelighedstegn, og som lever efter samme Lov og Løfte, som Du aflagde, da Du traadte ind i Korpset.

Er det ikke dejligt at føle, at vi er saadan en mægtig stor Familie, knyttet sammen som Grenene paa et stort, stærkt Træ? Og hvad tror Du, det er, der binder os sammen?

Interessen for hinanden — ja, Kærlighed til vore Kammerater i det store Arbejde — ja, men der er et virkeligt Baand, der holder os sammen, i Skikkelse af en Gruppe ældre Førere, kaldet »World comitee« (Verdens Komité), der bestaar af Førere fra forskellige Lande. Ligesom Dine Førere hjælper Dig og Din Tropa i Spejderarbejdet til at faa alle dets Fordele og Glæder, saaledes hjælper de ni Medlemmer af Verdenskomitéen dette store Korps paa over en Million Pigeboørn spredt over hele Jorden.

Nu ved Du, at en Bil ikke kører uden Benzin. Din Tropa eksisterer heller ikke uden lidt Næring i Form af en Tropskasse, lige-

som Dit Legeme kræver Mad og Drikke, for at Du kan trives og holde Dig sund. — Og denne Verdenskomité — eller skal vi sige Din Verdensspejderchef — har i Øjeblikket Brug for en lille Hjælp til Støtte i hendes Arbejde med at opdrage og lede Væksten i hendes store Korps.

Derfor har jeg et Forslag at gøre jer alle sammen. Snart, den 22. Februar, kommer vi til en Dag, som er blevet kaldet »Erindringsdagen« for os Pigespejdere. — Verdensspejderchefens og min Fødselsdag.

Paa denne Dag samler alle vi Pigespejdere særlig vore Tanker om Spejdere i andre Lande, som vi aldrig har set, men for hvem vi alligevel har en virkelig Hengivenhed som Søkende i et stort Fællesarbejde.

Fører Eftertanke ikke ofte til Handling? Og vilde det ikke være smukt, om vi i Aar kunde give noget ogsaa ud over vore Tanker for at hjælpe det Verdensvenskab, som vokser stille hvert Aar, og som vi haaber at se vokse større og større? Kunde ikke enhver af jer paa Erindringsdagen sende en lille Gave til jeres Verdenschef for at hjælpe hende i hendes Arbejde? —

Vi er en Million. — Jeg er ikke stiv i Regning, og vil ikke gøre noget Regnestykke, som ikke gaar op. Men en penny eller to cents, fire annas eller centimes, Grosschen, Heller, Filler eller Øre af tilsvarende Værdi er ikke noget uoverkommeligt Beløb — især ikke, naar de er sparet sammen og givet af et godt Hjerte. —

Hvilken stor Hjælp vilde det ikke være for Verdensspejderarbejdet hvis — hvad jeg tror vil ske — enhver Pigespejder vil tage Del i denne Erindringsdagsgave i Aar? Saa vil vi i Stedet kalde den »Tak-sigelsesdag«.

Det var en belgisk Fører, der fik denne Ide og gav mig den for at bringe den videre til jer. — Jeg henvender mig til jer som den ene Pigespejder til den anden, og hvis Du føler, at Du kan ofre et lille Beløb for Dine Spejderkammerater i andre Lande, saa giv Din penny, cent eller Tiøre til Din Fører og bed hende sende den til Verdenschefen.

Takken for Din Gave vil ikke blive sendt i Ord, men de modtagne Beløb vil blive meddelt i Verdenschefens kvartaarlige Magasin »The Council Fire«, og Belønnen

gen for Din Gavnildhed vil være Bevidstheden om at have gjort en god Gerning og samtidig at have højtideligholdt »Erindringsdagen« paa den bedste Spejdervis — ved at hjælpe til med at give vor Spejdersport til Børn, der endnu ikke — som vi — har haft Lejlighed til at nyde godt af den.

Med kærligste Hilsner

Olave Baden-Powell,

Verdens Pigespejderchef.

Den største Sorg.

Johannes V. Jensen fortæller en Erindring fra sin tidligste Barndom.

Da jeg i sin Tid vaagnede op til Bevidsthed, som efter en lang forsovet Tilværelse forud, befandt jeg mig i Selskab med en lidt ældre Broder; jeg ser ham endnu tydeligt for mig som han var, længst tilbage i Tiden, en lille stumpet en i Bluse; selv var jeg altsaa endnu mindre. Han var fremmeligere end jeg og førte mig første Gang ud i Verden, bort fra Huset og et Stykke ud ad Landevejen, til hvor der var en Korsvej. En ensom Støtte, en Slags udslettet Person, stod ved Grøften, en Vejviser, den var af Støbejern og gav en ringende, øm Lyd, naar man slog paa den, øverst strittede fire Arme ud mod hvert Himmelhjørne. Hvad der stod paa den, kunde man ikke tyde dengang, det lærte man først Aar efter: den viste mod Nord til Nibe, mod Syd til Hvalpsund, mod Vest til Dammergaard, og mod Øst til Svoldrup; Stedet kan ikke være mere nøje bestemt.

Her var Verdens Ende, strengt bevogtet af Vejviseren; paa den anden Side af Korsvejen begyndte Heden, ikke andet end det bare Lyng.

Men i et Hjørne ved Korsvejen laa et lille surt Jordstykke, Resterne af et Kær, med Stargræs og Siv, tre fire Sivbuske; dem vidste min Broder om, og det var dem Rejsen gjaldt. Det var gode Siv. Jeg lærte da, hvordan man stikker Hænderne ned i Midten af Busken, hvor de største Siv staar, og fatter om dem med begge Hænder, saa stor Længde som muligt, for

ikke at trykke dem, naar man haler dem op. Hvis man rusker for stærkt til, faar man det røde Svøb med, der sidder om Roden, men for et langsomt Træk giver Siv et sig og kommer op med en knirkende, fløjtende Lyd, hvidt i Roden som en lang Tand, meget tilfredsstillende. Som sagt, det var gode Siv. Det var en god Plads, jeg ser for mig som tegnet endnu den lille Gruppe tynde Sivbuske paa en Stribe Mose; herfra kom alt, hvad der hed Siv. Det var godt, man vidste det.

Paa Hjemvejen med hver sit Knippe Siv døjede vi, hvad man kan døje paa en Landevej, Støv og Torden af et Uhyre af et Bondekøretøj, en stor Arbejdsvogn med hoppende Sidefjæl, som skumplede noget forfærdeligt forbi paa Skærverne. Et Par Heste, som man saa op under Bugen, arbejdede som Stampeværker i Vejen, og oppe paa Sædefjælen saa man en stor, lod den Mandsperson lude sig ned fra Himlen, krænge Munden fra Tænderne, som var sorte, og øse en dyndet Straale af Tobak og Spyt ned i Støvet. Et Jordskælv rystede Vejen, vi blæste helt ned i Grøften og holdt paa hinanden, med samt Sivene, til Braget var forbi.

Men Siv havde vi bjerget, og af dem gjorde vi smaa Flettearbejder; Hatte kunde flettes deraf, hvis man havde nok, endogsaa et Musikinstrument, som ikke gav Lyd fra sig, men som lignede en Harpe.

Undervisning modtog vi af en kvindelig, venligsindet Magt fra Køkkenet, vel otte Alen høj, hvis det Maal, man havde i Øjnene som Barn, skulde oversættes, men med en Sjæl som en Lærke, hun hed Stine fra Sættrup. Hun kunde alle de Lege, der er til, og lyste altid som en Naades Sol over vor Verden, som hun vist ikke selv var vokset helt fra endnu. Vor Trang til Musikinstrumenter imødekom hun, foruden Sivharpen, hvor man selv maatte lægge Lyden til, ved at gøre ligesom en Tandstang af et Stykke Pindebrænde med en Række indskaarne Hakker; naar man førte Stangen hen over et andet Stykke Pindebrænde, gav det en Klang; det var vor Violin. Hun gjorde os en Rangle af et Stykke Gaasestrube, som hun tørrede paa Komfuret, lukkede for begge Ende med en Prop og forsynede med Smaasten indeni; den lignede Fingeren af en Dødning og lød fælt,

kunde nok faa det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa onde Aander, som Meningen med den vel har været en Gang. Fra et Marked havde Stine en Snurrebasse med hjem til hver af os, som hun bragte os paa Sengen om Morgen, med samt en Fedtemad, aldrig at glemme hende for.

Den store Sorg, der nu skal fortælles om, hang sammen med vore Grænser, og en Overskridelse deraf, som de fleste Ulykker. Det gik saadan til, at vore Forældre en Dag kørte paa Besøg til en fjern Landsby, en Søndag, og vilde blive borte hele Dagen.

Naar Herskabet er vel kørt, breder Tjenerskabet sig. Galende Karlfolkelatter, mange Stemmer, lød fra Køkkenet, hvor Stine fra Sættrup tog mod Kur. Hun tiltrak alt Mandkøn, som Honning lokker Fluer. Men i Tørvekurven havde hun Ildtangen staaende, altid indenfor Rækkevidde! Ved en særlig Lejlighed, uvelkomment Rykind, havde hun den anbragt i Komfuret og snappede den ud rødglødende, da det gjordes nødt, og da kan det nok være, Køkkenet tømtes i en Fart!

I Køkkenet var der altsaa stor Kur, brændende Karlehjerter og overstadig Gammen. Men Jubelen gik pludselig over i den fatningsløse Tilstand, der følger med det noksom kendte kvindelige, skrækslagne Udraab: *Hvor er Barnet?*

Barnet, i dette Tilfælde min ældre Broder, var forsvundet! Det første Løb gælder Brønden. Derpaa strækker man Armene mod Himlen, som for at hente Barnet ned derfra. Endelig gaar man over til at bruge sine Øjne, lader dem løbe rundt i vilde Kredse, længere og længere ud — og forholdsvis hurtigt opdages det da, at Drengen befinder sig ganske ene en god Fjerdingvej ude i Kærene, kendelig paa sin lille, hvide og røde strikkede Trøje.

Det viste sig senere, at han havde villet være derhen, hvortil Forældrene var kørt, saadan ud østerpaa, stort set, og havde begivet sig paa Vej tilfods for Timer siden; nu var han aabenbart gaaet vild i det Fjerne, mellem Grøfter og Tørvegrave, som han uden videre var søgt tværs over.

Et umaadelig stort Karlemenneske, ved Navn Ole, erhvervede sig Fortjeneste i Stine fra Sættrups Øjne ved uopholdeligt at begive sig ned over Markerne, han maalte

Landet op med Favneskridt, aldrig havde man set længere Ben, man saa ham blive lille nede i Kærene og svæve skrævende hen over Grøfter, paa mærkelig kort Tid nærmede han sig den lille forlorne hvide Prik midt ude i Kærene og blev et med den, hvorpaa den kom til Syne paa Toppen af ham. Højt ridende »Akselsaddel« paa den lange Oles Skuldre kom Flygtningen tilbage, med en Haand begravet i hver af Oles mægtige Næver, Ole avancerende med lange, klippende Skridt op over Agrene.

Da han var naaet op foran Huset, standsede han et godt Stykke fra Stine fra Søttrup, tog Drengen ned i Hænderne og sigtede paa hende med ham, Stine skreg i Alarm, men Ole kastede, og Drengen fløj gennem Luften, Stine tav, resolut, gjorde sig til Skive, saa bred som mulig, med svære spændte Laar i Skørtet, beredte sig paa at fange ham med hele Kroppen, med Armene, med Benene, som med en Tang, han landede paa Bringen af hende, og hun holdt ham fast, det tog næsten Vejret af hende, med knyttet Haand truede hun ad Ole, lattermildt; men i samme Øjeblik snappede en anden af Karlene den anden tilstedeværende Dreng, mig, varskoede og skød, jeg følte mig hævet og skudt ud som af et System af stærke Fjedre, fløj højt gennem Luften, i staaende Stilling, Stine protesterede, denne Gang med et Brøl, havde nu kun Knæene og en Arm at fange med, men hun fangede i den — og der stod Stine fra Søttrup, med Tvilringer, en i hver Arm! Karlene skogrede, som lige saa mange Hingste. Havde der været flere Unger, vilde Karlene have overdænget Stine fra Søttrup med dem alle! Gud, hvor hun lo!

Saa er der faldet et Mellemrum ud, blinde Steder man kan have i Erindringen, men det ender da med, at vi staar sammen, min Broder og jeg, ude foran Huset mod Landevejen, der hvor Fader og Moder var taget afsted om Morgenens og blevet set sidst, ved et Havegårde af Hegnstraad med en svær Egestolpe i Hjørnet, hvori en Ring til at binde Heste ved.

Min Broder, som stadig er i sin lille, hvide og røde Trøje, spiser af en Sukkermad, som han holder i den ene Haand, og med den anden triller han en Femøre, næsten lige saa stor som hele Haanden,

hen ad Hegnstraaden, et umuligt Forehavende, den vil ikke trille der, og under det græder han, stirrer ulykkelig ned for sig og snøfter, græder, faar Anfald, hvor Luften hikker tilbage i Brystet paa ham, han er tyk i Munden og salvet af Taarer, utrøstelig, og begge Hænder er ogsaa vaade af Graad. Og paa Hegnstraaden hænger der Regndraaber, som løber langs Under siden af den og følger Femøren, hvor den trykker Traaden ned, Hegnet græder, og den gamle Egestolpe er vaad, helt krum og deltagende, og Smaastene paa Jorden er vaade, hele Verden græder.

At min Broder blev ved at græde, selv efter, at han var blevet reddet, og efter at han havde faaet Femøren, som var bleven ham skænket af hans Redningsmand, Ole, der selv burde have haft en Belønning, at han græd, skønt alle havde været miskundelige imod ham, endda det havde været ham, der havde fejlet, Stine fra Søttrup med Bidrag af Sukkermaden, det maatte have saa tragiske Aarsager, at det ikke var til at komme over. Først var det jo slaaet fejl med at finde Forældrene, en Sorg ingen Ting kunde faa ham til at glemme. Og saa havde han selv været fortabt. Man havde reddet ham og gjort ham til Genstand for Æresbevisninger, men det var og blev sørgeligt. Verden havde været for stor for ham.

Det var den mest bundløse Sorg. Selv stod man magtesløs, kunde ikke hjælpe eller gøre noget usket. Smerten paa hans Vegne gravede sig ind, kunde aldrig blive forløst. Det er nu mellem halvtres og tressindstyve Aar siden.

Johannes V. Jensen.

Fortællingen er velvilligst laant os af Forfatteren, og den hører til Johannes V. Jensens sidst udkomne Myter, VI. Bind »Kornmarken«.

Gamle, danske Gaader.

Hvad er det for en Høne, som har seks Ben?
Mariehøne.

Hvad findes mellem Dugen og Bordet? Ø.
Det findes i Danmark og Sverrig, men hverken i Stockholm eller København? R.

Hvad er det, som pløjer de største Marker, og dog bliver der ingen Furer? Q.

Jeg følger dig tro, naar Lyset oprinder, men slukkes da Lyset, straks jeg forsvinder. S.

Jeg gaar daglig ud og forlader dog aldrig mit Hus. J.

Niels Gadefejer.

Niels behøvede intet Vækkeur; saa snart Dagen begyndte at dæmre, begyndte det ogsaa at dæmre i Niels' Bevidsthed, og naar han var kommet helt til sig selv, krævlende han ud af Sengen for at se, hvordan Vejret var. »Hun blæser for en hel Dukat i Dag,« mumlede han, »saa nu rasler vel de sidste; ja, ja, forgaa ska' vi jo allesammen,« han saa ud paa Vejen, hvor Blæsten ubarmhjertigt ribbede Træerne for Løv. Han trak i Tøjet — den forbandede Gigt plagede ham, naar han gjorde for store Bevægelser — saa det tog sin Tid, men Niels havde ikke noget at haste efter — havde Resten af sit Liv til at feje den Smule Gade i. »Kanskesens En sku' ta' en Trøje mer' paa, naar hun er i det Hjørne,« mumlede han og rodede i Tøjkisten, der havde fulgt ham, fra han var Soldat — der laa ogsaa Stadstøjet, det, som han kun havde haft paa ved højtidelige Lejligheder, ja, han havde s'men da holdt baade Bryllup, Barsel og Begravelse med det — varsomt strøg han hen over det med sin røde, vejrbidte Haand — her i Illusionernes og Dæmringens Skær tog det sig endnu festligt ud, medens en skarpere Belysning vilde have afsløret Tøjet grønt af Ælde.

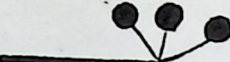
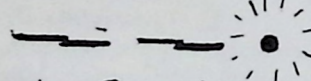
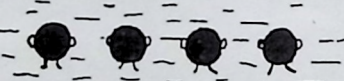
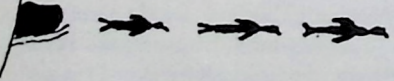
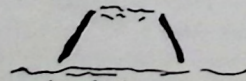
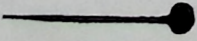
Han fandt Stortrøjen, trak den forsigtigt paa, for om muligt at overrumple Gigten — men se til, om den lod sig overrumple — næ, den blev han saamænd aldrig af med mer'. Ude i Køkkenet, hvor der lugtede af Petroleum og Mados, lunkede han Kaffen, smurte et Stykke Margarinemad, og svælgede det hele ned, mere af Vane, end fordi det egentlig smagte ham. »Det er nu alligevel godt, En har sine gode Forbindelser,« tænkte han og skottede til Margarinemaden, »ellers var man vel snart saa afrakket som en Mikkelt Ræv ved Vintertide — En maa love for andre Folks gode Hjerte og gode Mad — men det var nu alligevel bedre, da Karen levede, mere hyggeligt, end som at sidde i Køkkenet hos de »Huse,« En fejer for, og spise Levninger og Rester — næ, Karen, hun forstod sig paa de Grejer.« Han tørrede Næsen med Bagen af Haanden — den blev gerne fugtig, naar han mindedes sin afdøde Hustru — tog saa til Trøst en ordentlig Bid af Skraaen, og satte Pelshuen paa Hovedet med et Suk. Den Pels hue var hans Stolthed, han havde arvet den efter Konsulen, som boede i den store Villa paa den Vej, hvor han fejede — jovist var Konsulen en god Mand, ikke alene arvede Niels hans aflagte Tøj, men den Gang Konsulinden blev begravet, var hele Vejen bestrøet med Gran, og Niels fik bagefter en

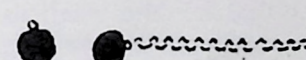
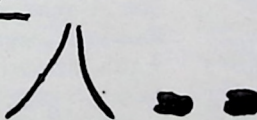
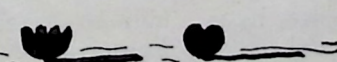
Tokrone for at feje det sammen og fjerne det — det er den Slags Ting, man ikke glemmer i en Hast, og maaske er det derfor, Niels med særlig Omhu fejer Fortovet og Gaden ud for Konsulens

Niels gik over i Skuret for at hente sine Redskaber — der stod hans Koste med glatte, blankslidte Skafter, som havde holdt al den Tid, han havde fejat Gade, medens Børsterne maatte fornyes temmelig ofte. »Godt Kram,« sagde Niels og tog Kostene, han holdt af at føle Træets kølige, glatte Form mod sin vejrbidte Gammelmandshaand — det var hans Morgenhilsen til sine Arbejdsfæller. »Kanskesens Køretøjet ku' gøre Nytte i Dag,« tænkte han, og trak Trillebøren ud, »Ligvogn for Bladene bliver den i Dag, og En maa vist gi' dem det sidste Ord med paa Vejen — de Smaaskidt.« Fundende over Aarstidernes Skiften trillede Niels hen til sin Vej og begyndte at feje med saa megen Spændstighed, som Alderen og Gigten tillod ham. Hvem skulde vel tro, naar de saa ham gaa der og feje, at han i sine unge Dage var den raskeste blandt raske Mænd. Født i et Husmandshjem var han tidligt vænnet til at bestille noget, som ung blev han Mælkekusk og kørte i 35 Aar i alskens Vejr — men da saa Karen døde, opdagede han pludselig, at han var blevet gammel, havde ondt ved at døje de kolde og vaade Dage, han maatte finde sig en roligere Bestilling, og slog sig paa Gadefejning. Godt oppe i Treserne var han, nærmede sig »Støvets Aar«, som Præsten sagde — og hvad havde vel han at leve for nu — ikke noget særligt — han tænkte ofte paa Døden, ikke med Angst og Afsky som tidligere, men som noget, han saa hen til med Tilfredshed; hans Stilling som Gadefejer gav ham rigelig Tid til at filosofere, og Ting at filosofere over, som nu f. Eks. de Blade, han gik her og fejede sammen — de var i Foraaret ventet med Længsel og blev modtaget med Jubel, da de foldede sig ud — de gjorde deres Nytte paa Træet og faldt nu af for at give Plads for nye Knopper, som næste Aar maatte friste samme Skæbne — Kreditsløb kaldte man det — og om man sammenlignede Menneskehedens Skæbne med Bladenes, maatte Niels være et af de gule Blade, som Stormen endnu ikke havde revet ned — »men længe ka' det vel ikke vare, for Vorherre løser op for En,« mente Niels og nynnede mod Blæsten: Tider skal komme — Tider skal henrulle, Slægt skal følge Slægters Gang — — —.

— — —

Forbipasserende troede, det var et Udslag af Julestemning hos den Gamle, men hvad kendte de heller til Niels Gadefejer!

A . — er en Arm paa en knyttet Haand,	B — ... er tre Balloner gjort fast til et Baand,	C — . — . er to Citroner paa hver sin Qren,
D — . . er en Dreng, men man ser kun hans Buv.	E . er en Ejdammer- rund og rød,	F . . — . er to Ferskner, en Fylles og en Nød,
G — — . er to Qnister, der tænder en Qlød,	H er fire Hoveder, der lægges i Blød,	I . . er to Istappe, set fra neder,
J . — — — er tre Jagtfalke, der flyver fra Reden.	K — . — er en Knude midt paa et Tov,	L . — . . er en Lilleput Chaplin saa sjov,
M — — er et Muldvarpe- skud saa trist,	N — . er en Nipsenaal, Hovedet sidst,	O — — — er tre Orme i Skovens Haller,

P . — — . er to Palmer med Nødder som falder.	Q — — — . er to Queuer, en Kugle, et Bord,	R . — . er en Ravn med to Øjne, som gløder;
S . . . er en Snemand af Snebolde tre,	T — — — er en Tankestreg let vi kan se,	U . . — er to Ure, det ene med Kæde,
V . . . — er et Vinstel, kun tre kan sig glæde,	W . — — er en Whisky til to Sodavand,	X — . . — er Fru Xantippe med Børn og med Mand,
Y — . — — er en Yalenøgle i en Snor,	Z — — . . er en Zigeuners Telt og hans Spor,	Æ . — / . er to Bogstaver: A og E,
Ø — — — / . er et O og et E — husk nu det,	AA . — . — er en Aakande og et Blad,	og nu kan jeg Mor- se, hvor er jeg dog glad. „Nigger“

*
*
Smyk dit Hjem til Julen.
*
*

Mon I smykker Jeres Hjem til Julen med Gran og røde Baand af Dennisons Crepepapir? Nu skal I høre, hvorledes vi gør, og det, synes vi, hygger vældigt.

Omkring Indgangsdøren har vi Grangrene, som er bundet løseligt sammen i Forlængelse af hinanden, og der, hvor de samles midt over Døren, sætter vi en stor Julestjerne. Ned mellem Grenene sætter vi Juletræsflag. Vi sætter altid eet for hvert Aar, vi har været gift. I Entreen faar Lygten en Sløjfe af rødt Crepepapir med et Par Grankviste stukket ind igennem, og bag Spejlet sætter vi et Par store Grene. I Herreværelset pynter vi Loftsbelysningen som i Entreen, og saa sætter vi smaa Grankviste bag de Fotografier af Mennesker og Steder, som vi ved, min Mand sætter mest Pris paa. I Dagligstuen pynter vi Prismekronen med Stumper af det røde Crepepapir, som vi lader hænge ned mellem Prismerne, og bag de store Malerier sætter vi to store Grangrene og en stor flot Sløjfe af Crepepapiret. Vi trækker ud i Løkkerne, saa de formes dekorativt; Billederne af vore Barndomshjem og vore Kære faar ogsaa en Kvist. I Spisestuen faar de store Billeder en lidt større Gren over sig, stukket ned mellem Væg og Ramme, og vor Buffet er saa heldig at have en Kurv med udskaarne Frugter for oven, den faar en stor Sløjfe i Hanken; ellers er det mest Lysekronen over Spisebordet, som vi kaster os over. Vi snor røde Baand om alle Arme og sætter Gran over alle Pærerne, bundet fast med røde Baand. I Soveværelserne pynter vi ogsaa. Det er saa hyggeligt og festligt, naar man vaagner og sætter en straks i Julestemning. I Køkkenet stadses der ogsaa op. Røde Baand og Grene paa de hvide Skærme, ja, selv i Husets »hemmelige, lille Rum«, hvor man søger Ensomhed, faar den elektriske Pære sin Dekoration. Mellem Dagligstuen og Herreværelset og mellem Dagligstuen og Spisestuen hænger vi Juleklokker i røde Baand med en Grankvist. Vi har Portierer, saa der binder vi dem fast i Stangen.

Julebordet til Juleaften pynter vi ogsaa.

Paa Midten en Keramiskskaal med Sand, hvori er stukket Grankviste og Hybengrene eller Christtorn med røde Bær. Derfra lader vi udgaa fire røde Baand, to mod hver Ende af Bordet, hvor de samles og bindes i Sløjfe og fæstnes med Knappe-naale. I det af røde Baand indrammede Stykke lægger vi smaa bitte Grankviste og Guldstjerner, klippet ud af almindeligt Guld-papir. De skal have Facon og Størrelse som de Stjerner, man skærer »brune Kager« efter. Man kan nu pynte Bord paa saa mange Maader, ogsaa med Garnisser og Lys, dette er kun et Forslag. Naar man først begynder, vrimler Ideerne frem. I de Stuer, hvor man fyrer, raader jeg til at pynte med Ædelgran, i de andre Stuer kan man bruge almindelig Rødgran, som er billigere, men det drysser saa slemt i Varme. (Pluk aldrig selv Grangrene i andres Skove. I kan let komme til at ødelægge de unge Træer).

Alle vore Dekorationer sidder til Hellig 3 Kongers Aften. Dagen derpaa piller jeg det hele ned. De røde Dennison-Crepe-papirbaand bruger vi i en Bredde paa ca. 4 cm. Klokker, Guldstjerner, Nisser, Dørstjernen og Flagene gemmer vi fra Aar til Aar. De andre Aar har vi ikke haft Pynt paa Køkkendøren, men det skal der ogsaa i Aar. Hvorfor skal Mælkecrengen ikke ogsaa sættes i Stemning, naar han i de kolde Morgener trofast bringer os vore Mælkeflasker? Glem saa ikke Fuglene. I sætter vel et Neg ud, men hæng ogsaa en stor Klump Fedt ud til Musvitter og Mejsere. Klumpen kommer I bedst i et Stykke Traadnet med fine Masker, saadan som man har det i Kyllingbure om Sommeren. Hæng den op paa Muren eller i Haven, saa I kan se Fuglene sidde og hakke i Fedtet. Fuglefrø og Brødterninger lægger I vel paa »Vinduesbænken« udenfor et Vindue i Dagligstuen eller Spisestuen. En streng Vinter havde vi 13 forskellige Fuglearter, som kom og fouragerede. Glem heller ikke den hjemløse eller arbejdsløse, der ringer paa, men smør ham en extra god Madpakke

og læg brune Kager i; de kan maaske fremkalde gamle Barndomsminder om Far og Mor, Søskende og Jul i Barndoms-hjemmet.

Tante Grethe.

Nogle Ideer til Julegaver.

En Landsby

som Legetøj til Småbørn fremstilles nemt af Rester fra Stakitpinde. Husene laves i Størrelse med Tændstikæsker, en trekantet Pind til Taget. Lad Fantasien faa frit Raaderum med Udsmykningen; Vinduer og Dør, Bindingsværk eller Mursten, Bagerens og Smedens og Købmandens og andre Folks Huse. Ogsaa Kirken maa laves og Træer til at pynte med. De laves af en Stump Svamp — bedst er vist de Badesvampe, der ligner stift Rensdyrmos — som sættes paa en Pind med lidt Lim og til Fodstykke faar et Par Skefulde Gips, man lægger paa lidt Karton. Kronen farves med grøn Anilin. Roden maa vist have Maling.

Det hele lægges i en Cigarkasse, smukt pyntet med farvestraalende Tapetpapir. — Billig Julegave til en af Familiens yngre Medlemmer!

Dyrene skæres ud i Karton, men det er endnu bedre at save dem ud med Løvsav i Krydsfinér.

Bælte eller Bridgepunge af Skind.

En lille Pung er ofte nyttig, især een i hvilken man kan have Plads til mange (Smaapenge, og denne ser godt ud, lavet i smukke Farver.

Et langt Stykke udskæres af godt, stærkt Skind eller et blødt Læder. (Fig. I.) Af en anden Farve udskæres 2 Sidestykker (Fig. II.), hvori fire Huller udskæres, samt to smaa Forstykker, hvor Huller udskæres. (Fig. III.)

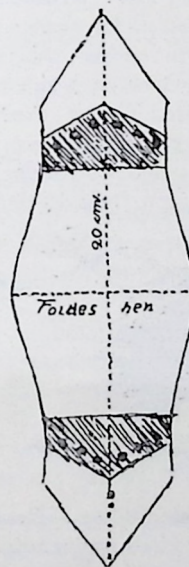

Fig. I.

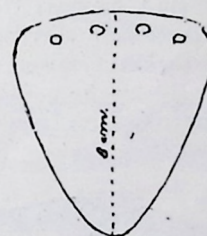

Fig. II

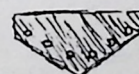

Fig. III

Paa en Symaskine stikkes først Forstykkerne paa den lange Strimmel, ikke for højt, heller ikke for lavt, og fire Huller slaas til at trække Snøre igennem, og derpaa syes paa Vrangsiden Sidestykkerne til, og Pungen vendes. To Lædersnører trækkes igennem, ca. 25 cm lange; Hullerne hertil maa ikke være for smaa, da Snøren skal kunne glide let og hurtigt.

Servietter.

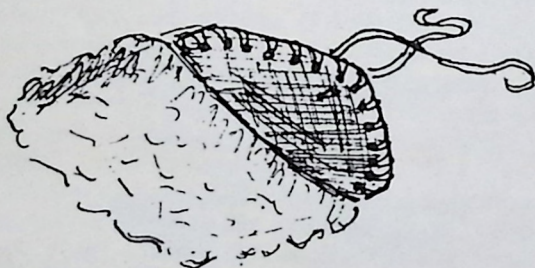
Almindelige hvide Papirsservietter, som er meget billige, kan blive lidt personligt prægede ved gennem en Gang udklipset Skabelon at blive paa tegnet enten Initialer, et enkelt Mønster, en »Julegren«, eller hvad man vil have til at passe til Lejligheden. Tungerne i Kanten tegnes op med samme

Farve som det øvrige Motiv eller med Guldbronce, og en Stabel af de saaledes behandlede Servietter kan udmærket bruges enten som Gave eller til ens eget Bord.

Skopudsere.

Mange Gange ønsker man at have noget at pudse sine Sko med, naar man skal i Selskab og har faaet sit hjemmefra saa velpudsede Fodtøj lidt tilsprøjt — en lille praktisk Hjælp, som let kan medføres, er denne Skopudser.

Af Ruskind, ikke for tyndt, tilskæres et Stykke paa ca. 15—18 cm, den ene Side afrundes helt, medens kun Hjørnerne paa den anden skæres runde. Af Faareskind, hvorpaa Ulden endnu sidder (faas hos Læderhandlere eller paa Garverier), skæres ligeledes et Stykke i samme Bredde som Ruskindet, men kun 10 cm højt. Med en stærk Snøre snøres Faareskindet som en Lomme paa den nederste »lige« Del af det store Stykke; Snøren føres ligeledes op

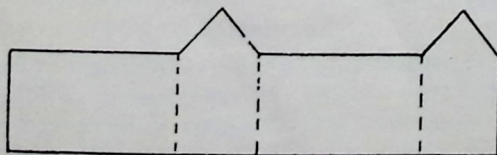

igennem Hullerne i det øverste Stykke af Ruskindet (»Laaget«); dette sidste er ikke helt nødvendigt, men ser bedst ud. Er Ulden for lang, kan man afklippe den til passende Længde (2½ cm).

Skopudseren rulles sammen og lukkes enten med en Laas eller med et Stykke Snøre.

Thevarmer.

Prøv at lave en Thevarmer, der ser ud fuldstændig som et lille Hus. I skal have fat i noget Gulvfilt i en god Farve — brunt, grønt, rødt eller drap; det skæres ud i denne Form (I kan selv bestemme,

hvor stor I vil have jeres Thevarmer); det syes sammen, og I kan se, at det skal danne Vægge og Gavle. Man syer en Stikning langs alle 4 Hjørner, og over alle Stikninger syes en Række Kædesting med Uldgarn i samme Farve som Filtet. Taget skæres i et firkantet Stykke lidt længere end Husvæggen og saa bredt, at der bliver lidt Tagskæg;

saadan i samme Forhold som forrige Tegning: Stikning og Kædesting langs Tagryggen og Knap-hulsting langs Kanten. Skorsten, der ligesom Væggene er syet i Firkant med Stikninger og Kædesting, sættes paa. Væggene forsynes med Vinduer og Døre af noget tyndere Filt, der passer i Farven; de syes paa med Knaphulsting. Gardiner af Blonder og Blomster af forskellige Slags syes i Vinduerne. Nu kan man pynte sit Hus, som man har Lyst; hvad mener I om at sy et Træ ved Gavlen af Huset — Blomster langs Jorden — en Størekasse oppe under Taget i den ene Gavl, Resten maa I selv finde paa. Thevarmeren fores med Pladevat og Flonel.

Æggevarmere.

I kan lave nogle henrivende Æggevarmere af Uldgarn og Rester af Bomuldstøj, Blonder, Silkebaand og andet godt fra en Rodepose. Det vil fylde for meget at give jer en udførlig Forklaring af, hvordan de laves; men et Par smaa Vink kan maaske faa jer i Gang, saadan at I selv kan faa Ideerne; de forestiller Koner i Nationaldragter — eller andre Typer man kan finde paa.

Staaltraad snos til Arme, saadan at der bliver et aabent Hul i hver Ende til Haand. Vat klumpes fast sammen og sættes paa som Hoved og vikles med Garn i Hudfarve; Næse, Hage og Øjenbryn sys paa med spaltet Garn, Øjne og Mund males med lidt Vandfarve — rødt paa Kinderne. Haar sys paa med Uldgarn i en passende Farve — Skilning og Knold i Nakken. Staaltraaden bevikles med

Vat og Garn (Golfgarn er bedst); Overkroppen dannes ogsaa af Vat, beviklet med Garn, og Nederdelen hækles, saa at Størrelsen passer til at dække over et Æg.

Nu kan I pynte Dukkerne efter Evne og Fantasi; Koner i Nationaldragt tager sig som sagt godt ud — hvad mener I om en Fanøpige med skævt Hovedklæde og Hænderne i Siden eller en Skovshovedkone med opkiltret Forklæde og Kurv paa Ryggen, en Strikke-kone med ternet Forklæde og Strikketøj i Hænderne, en krumbøjet Heks med Brænde paa Ryggen o. s. v., o. s. v., prøv selv at finde paa mere — jeg tror, I vil faa Glæde af det.

De samme Dukker kan udstyres som Nisser og bruges paa Julebordet, I kan lade dem danse rundt om Grødfadet, det ser godt ud.

Kender I Funkis?

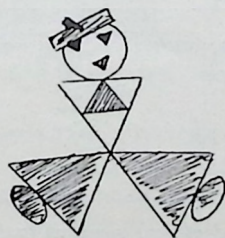
Jeg vil haabe for jer, at I gør det; det er et dejligt Materiale til mange Ting. Kulørt Papir i alle Farver i Strimler med Gummi paa Bagsiden, lige til at klippe ud og klistre paa, hvad man har Lyst til; der er ogsaa Figurer, der er klippet ud — Stjerner, Cirkler, Sommerfugle, Halvmaaner o. s. v. Der eksisterer ogsaa Poser med lutter udklippede Figurer — smaa og store, alle Farver, alle Former, men de Poser kan desværre ikke faas fra Udlandet for Tiden, og vor eneste Forhandler har udsolgt; men de Pakker, vi kan faa, er ogsaa dejlige; jeg tror, I kan faa dem hos jeres Boghandler, ellers skriv til mig, og jeg skal skaffe jer dem, *Lise Løytved*, Vardegade 21, Kbhvn. Ø — de koster .50 Øre Pakken, og I kan lave en Masse Ting af en Pakke.

Det er en dejlig Leg ved et Patruljemøde at prøve, hvem der kan lave det morsomste af f. Eks. 4 Strimler og 1 rund Figur.

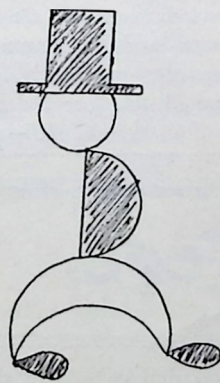
Prøv at lave Bordkort med Funkis — og I holder ikke op lige straks. Karton klippes til, og saa sættes Funkis paa i Cirkler, Streger og Trekanter.

Jeg kender en Spejder, som ikke har Navn paa Bindet om sine Skolebøger, men kun en Funkisfigur, der viser, at det er hendes.

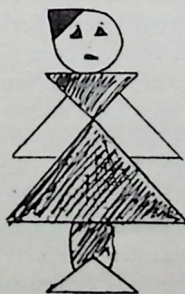
Her er nogle Eksempler paa, hvad Funkis kan fremstille.

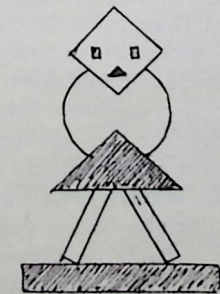
Styrmand Carlsen.

Ridelærer Petersen.

Her er en sød lille Pige.

Her er hendes Bror.

En Bydreng.

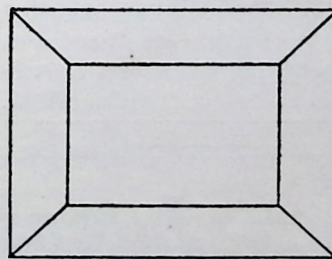

Denne lille Spejder ønsker
jer alle Glædelig Jul.

Sidste Aar fik I i Julebladet nogle gode Konfektopskrifter, og jeg er sikker paa, at mange af jer en Dag tæt før Jul sammen med Familien »laver Marcipan«. I Aar synes jeg, at I i Forvejen skulde pynte Æsker til at have den Konfekt i, der skal foræres bort.

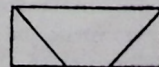
Paa Laaget klistrer I Glanspapir i en eller anden pæn Farve, dette dekorerer I saa efter Evne og Smag med Silhouetter, Funkisfigurer, »Glædelig Jul« eller lignende.

I maaler Laagets Længde og Bredde samt dets Højde; saa tegner I paa Vranken af Glanspapiret

flg. Tegning, hvor den midterste Firkant er lige saa stor som Overfladen af Laaget, og Kantens Bredde er lige saa stor som Laagets Højde. Naar I har gjort det og har tegnet de skraa Streger,

langs den yderste Streg og de skraa Streger. Saa klipper I smører I Klister (se Opskriften paa Melklister i Novb. Bladet) paa hele den hvide Side, men endelig tyndt, og klistrer Papiret paa Laaget — først den midterste Firkant ovenpaa, saa de korte Sider, hvor I bøjer Spidserne over paa Langsiden af Laaget, saa de lange Sider med Spidserne om paa den korte Side. Paa den Maade er der ingen Fare for, at Hjørnet skal »grine«. Den korte Side kommer altsaa til Slut til at se saaledes ud. I maa endelig passe paa ikke at sætte Klisterfingre paa det pæne Glanspapir, thi saa virker det uordentligt i Stedet for pænt!

Hvis Laaget ikke dækker hele Æsken, maa Bunden og dens Sider ogsaa beklædes.

Silhouetter kan I klippe ud af sort Glanspapir, f. Eks. Nisser. Andre Ideer til Silhouetter kan I finde i Elsa Beskows

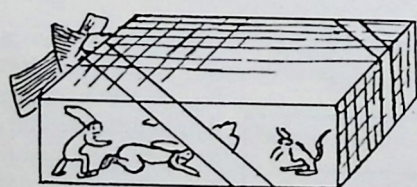

Tror I ikke, at det vilde være en dejlig Julegave, eller hvad mener I om at bruge den til Mandelgave?

Billedbøger. I sidste Juleblad findes ogsaa flere gode Ideer til Dekoration.

I Æsken lægger I Konfekten i Rækker med Pergamentpapir imellem. Dette klipper I i Strimler, ca. 6 cm brede og saa lange som Æskens Bredde. Strimlen foldes sammen paa langs, saa den bliver 3 cm bred, de to Flige bøjes fra hinanden, saa Strimlen set fra Enden er saaledes:

Naar I saa med disse Strimler

delers Æsken, kan I lægge Indholdet smukt og er sikre paa, at det ikke flytter sig. Ovenpaa lægger I krammet Silkepapir, Laaget sættes paa, og skal det være fint, binder I et Baand om. Her ser I den færdige Æske.

I faar vel alle sammen Risengrød Juleaften, det er jo gammel Skik her i Danmark. Ved I ogsaa, at der skal være en Mandel i Grødfadet? Saa øser Mor Grøden op, og det er en Fryd, saa alle er sultne — for tænk, om nu Mandlen kom i min Portion! Den, der faar den, maa fremvise den for de andre i hel Tilstand og faar til Gengæld Mandelgaven. Mandelgaven skal blot være en lille Ting, men en Ting som kan bruges til enhver, da vi jo ikke i Forvejen ved, hvem der faar den. Til Mandelgaven bør høre et Vers eller Rim, som Far læser op, før Mandelgaven overrækkes til den heldige. I Aar synes jeg, I skulde spørge Mor, om I maa sørge for Mandelgave. Saa maa I være rigtig opfindsomme, baade naar I finder paa Gaven, og naar I laver Rimet; og vær endelig hemmelighedsfulde, der er ingen andre, der maa vide, hvad Mandelgaven er; paa denne Maade gør I det endnu mere spændende.

M. A. — Sonny. — Grete. — Løyer.

Julens Lege.

Trænger I en Dag i Juleferien til at le lidt og samtidig faa Tiden til at gaa paa en rar Maade saa skal I spille Prop, I maa være en 5—6 Stykker til Spillet; I sidder rundt om et Bord, hver har et Stykke Sejl garn i Haanden; til den anden Ende af Sejlgarnet er bundet en Prop — disse 5—6 Proppe er samlede midt paa Bordet, og man holder fast i Sejlgarnet til sin Prop. Een har ingen Prop — hun staar op og har et Mælkespandelaag i Haanden — Laaget skal have en lodret Kant hele Vejen — et almindeligt fladt Grydelaag er altsaa ikke godt. I den anden Haand har hun en Terning, som hun triller hen ad Bordet; hver Gang 1 og 6 kommer frem, skal hun søge at fange Propperne ved at slaa

Laaget ned over dem, de andre skal søge at trække Proppen til sig, før dette sker. Naar de andre Tal viser sig paa Terningen, skal man bare lade Proppe ligge stille. Det er svært, man gør tit forkert, men dette kalder netop Latteren frem. Hver Gang en Spejder gør forkert: hendes Prop bliver fanget, eller hun trækker i den, naar den skal blive liggende, faar hun et Point, (vi er klar over, at det er daarligt at faa Points i denne Leg). Naar hun har 5, er det hendes Tur til at komme op at staa og kaste med Terningen, og den Spejder, der stod op, tager hendes Plads og Prop. For at mindre Spejdere nu ikke skal gøre Fejl med Villie, fordi de synes, at det er morsomt at staa og kaste med Terningen, har jeg

bestemt, at den Spejder, der har »staaet« 3 Gange, gaar ud af Legen. Naar hun rejser sig 3. Gang, gør hun sin Pligt som Terningkaster og gaar saa ud; hvem bliver sidst tilbage? Det er godt, naar Terningkasteren kan agere lidt og narre lidt — hun skal være hurtig i Vendingen. Har I ingen Terning, kan I bruge en Tændstikæske el. lign., saa aftaler man blot, hvilken Side, der betyder hvad; man kan ogsaa skifte med Tallene paa Terningen.

Legen kan varieres saadan, at Kasteren i Stedet for en Terning kaster med en Mønt og dækker Haanden over den med det samme, saa de andre ikke ser, hvilken Side, der kom op; kun hun selv ser det, og hun siger højt: »Plat« eller »Krone«; man har saa aftalt paa hvilket af de to Ord, Prop-erne skal fanges.

Denne er en af de Lege, som jeg kalder »Reaktionslege«, fordi de opøver Reaktionsiden, saa at den bliver kortere — her er det Tiden mellem Syn og Bevægelse og Hørelse og Bevægelse, der øves. Mon I alle ved, hvad Reaktionsiden er? ellers maa I hellere faa det at vide. Det er den Tid, der medgaar, fra det Øjeblik man opfatter noget — et Indtryk gennem Syn, Hørelse eller en anden Sans, og til man svarer paa Indtrykket ved en Bevægelse — en Udtalelse el. lign., f. Eks. Tiden fra man ser Terningen med 6 op, og til man trækker i sin Prop; eller Tiden fra det Øjeblik man hører et Spørgsmaal, som f. Eks.: »Hvem siger først Pølse?« og til man faar sagt »Pølse«. Det er ikke mange halve Sekunder, det drejer sig om, men I ved alle, at jo hurtigere man, er til at opfatte og handle, jo dygtigere er man til mange Ting — det lærer man ved disse Lege, og det er ikke daarligt at have en Smule Aandsnærværelse.

Mon nogle af jer kender andre Reaktionslege? — lad os saa faa dem frem!

Amerikansk Flytteleg.

Naar man er 10—12 Mennesker sammen og synes, at man trænger til at røre sig, er det morsomt at lege amerikansk Flytteleg, ogsaa kaldet varm Frokost. Man har en Stol hver og sidder i en Rundkreds saa tæt, at Stolene rører hinanden hele Vejen rundt, og Stoleryggen vender udad. Hver sidder paa sin Stol, undtagen een, som staar op i Midten, hendes Stol er altsaa tom. Hun skal nu søge at sætte sig paa Stolen, men det skal de andre hindre ved ustandselig at flytte til venstre hen paa Stolen ved Siden af. Lykkes det hende at sætte sig, skal den, der sidder til højre for hende, som skulde have flyttet hen paa Stolen og altsaa ikke var hurtig nok i Vendingen, ind i Midten; man fortsætter og skifter af og til med at rykke til højre og venstre.

Rhommy.

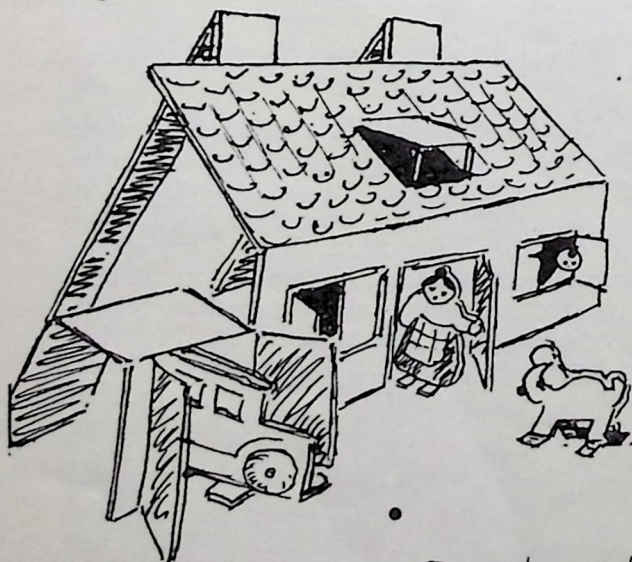
En Dag i Ferien har du sikkert inviteret nogle Spejdere hjem hos dig for at spille Rhommy med Morsekort. Hør, hvordan det gaar for sig; Kortene skæres ud i Karton, og du skal have 4 Kort med . — , 4 med — . . . o. s. v. altsaa godt 100 Kort i det hele, husk at markere, om det skal læses fra den ene eller den anden Side — et d — . . kan ellers nemt blive til et u . . — ved at læses paa Hovedet. I kender sikkert almindelig Rhommy og ved, at man har 7 Kort hver, Resten i en Bunke paa Bordet, og at det gælder om at samle paa Kort, der passer sammen, ved skiftevis at tage et Kort fra Bordbunken og lægge et ved Siden af. Med Morsekortene gælder det om at danne Ord af Bogstaverne. Første Gang man vil lægge ned, skal man have 4 Bogstaver i sit Ord, ellers kun 3; det bliver for let, og Spillet gaar for hurtigt, hvis man kun har 3 Bogstaver hele Tiden. Man maa gerne lægge Bogstaver til andres nedlagte Kort, hvor det kan passe, f. Eks. et . . . foran — . — | . — | — — | o. s. v. Jeg tror godt, I kan finde ud af det Foretagende; det er morsomt, men ret svært, I skal ikke spille det med smaa Spejdere, det er nærmest beregnet for store, der skal have Morsealfabetet opfrisket.

Hvad skal vi bestille?

Hvis nu det utrolige skulde ske, at de smaa skulde blive kede af alle Julegaverne — hvad gør du saa, naar du faar den Tjans at passe dem? Skal jeg hjælpe dig? Jeg har fundet ud af, at Børn elsker »noget med at lukke op og i«, og de kan blive ved i Timevis at lege med noget, vi har døbt: »Den kære Familie«. Nu skal du høre, hvordan den kære Familie laves, det er meget nemt, der behøves kun et stort Papæskelaag en Saks og helst nogle Farver. Tegn et Hus paa Papæskelaaget, hyggeligt med Blomster op ad Muren og Potteplanter i Vinduerne, mal det saa med kønne Farver, men lad endelig »de smaa« selv bestemme Farverne og lad dem i det hele taget sige deres Mening om, hvordan det skal laves, det gør det hele dobbelt saa spændende. Klip saa Huset ud, men husk at gøre Skorstenene højere end Huset, for de skal bukke ned bag ved og holde Huset paa ret Køl. Klip Vinduer og Døre ud saa de hænger fast i den ene Side, saa de kan aabnes og lukkes — glem

ikke det, det er det aller vigtigste. Lad saa »de smaa« fortælle dig, hvad de ønsker sig til Huset — selvfølgelig vil de have Mand og Kone, maaske Børn eller en Hund, en Bil og Garage, og der er slet ikke Grænser for, hvad der skal til, før »den kære Familie« er helt samlet. Men lav nu ikke det hele paa en Dag, for der maa stadig nyt til, ellers bliver det gammeldags. »De smaa« skal nok snart selv finde ud af, hvad man leger — »Konen« staar i Vinduet og kalder paa Manden — nu skal de i Seng — men de har ikke faaet Hunden ind, saa maa Manden ud af Døren igen for at finde den, — endelig gaar de i Seng efter at have lukket Vinduerne i Stuen og lukket Soveværelsesvinduet (1. Sal) op«. Det hele varieres i det uendelige — dog behøver man kun at være een til at lege det — en stor Fordel, ikke? Her er en Tegning af »den kære Familie«.

Det gør slet ikke noget, om Hesten og Hunden minder slaaende om Edderkopper med Spindet i Uorden. Børn kan tydeligt se, hvad det er, naar de selv er med til at tegne det.

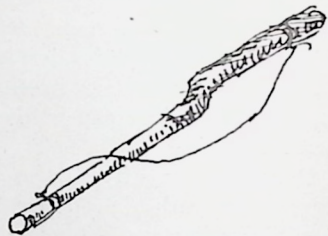

„Den kære Familie.“

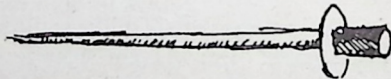
De Børn, jeg skal underholde, en nu Dreng. Skulde det være en Pige, du skal beskæftige, saa find igen et Paplaag (hav altid gamle Papæsker paa Lager, de er uundværlige til Legetøjfabrikation). Lav af Paplaaget et Spisestel, det er meget nemt. Tegn en Cirkel og dekorér den smukt i

Kanten. Klip saa flere Steder (5) et Klip ind imod Centrum, men kun i Tallerkens kantens Bredde. Lim saa sammen, idet du trækker Kanterne ind over hinanden og sætter Klemmer i til at holde sammen paa Tingene, til Limen er tør. — Fadene kan du jo lave aflange — i Kopperne skal der klippes en hel Trekant ud hvert Sted, men jeg har desværre endnu ikke fundet ud af at sætte Hank paa — det kan være, du kan lære mig det?

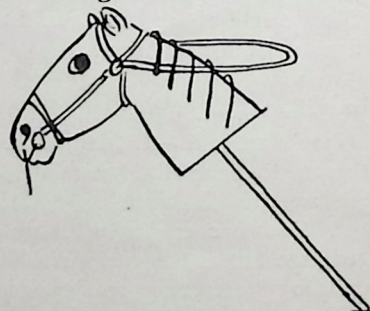
Til Drengene laver jeg naturligvis ogsaa Bøsser og Lanser o. l. Bøsserne er Hasselgrene, der har denne Facon:

Dem findes der Masser af. Skræl Barken af Løbet og husk at sætte en Snor i, saa den kan hænge over Skulderen. — Lansen er naturligvis den mest lige Hasselgren, som kan findes. Sæt en oval Papskive paa og skræl Barken af Haandtaget.

Kæpheste kender vel enhver — ogsaa lavet af det evindelige Paplaag, — skær to Hoveder ud, slaa dem fast paa hver sin Side af Stangen med mange smaa Blækstifter.

Sæt Tømmen fast med et større Søm, som kan bukes om paa den anden Side, ellers vil det straks gaa i Stykker.

Jeg lover dig, at selv de mest forvænte Børn vil være glade for denne Slags Legetøj, som de selv har lavet, end for alle deres kostbare Biler, Tog, Flyvemaskiner o. l.

Sis.

Det danske Pigespejderkorps

* Husholdningsskole. *

Spejderskolen ved Brahe-Trolleborg, Korinth, Fyn, oprettet 1922.

Skoleaaret regnes fra 1. September til 1. Juli, senere Indmeldelse kan dog undtagelsesvis finde Sted. Program tilsendes, og Indmeldelse kan ske ved Henvendelse til Frk. E. Flagstad.

Skolen modtager ogsaa Elever, der ikke tidligere har været Spejdere — men under Opholdet paa Skolen skal Eleven dog staa i Det danske Pigespejderkorps.

Undervisningsfag:

Madlavning - Rengøring - Vask - Strygning - Syning
Samariterkursus med Eksamen (anerkendt af Dansk
,Røde Kors') - Tysk, Engelsk evt. Fransk - Havearbejde
- ev. Husflid - Gymnastik - Sport og Spejdersport.

Endvidere kan Oplysninger faas hos Pigespejdernes Tropsfører i Byen.

Elisabeth Flagstad. *Naka Haugwitz.*
Spejderchef. Souschef.

Det Danske Pigespejderkorps Adresser:

Spejderschef: Frøken *Elisabeth Flagstad*, Spejderskolen, Korinth, Fyn.

Souschef: Komtesse *Naka Haugwitz*, Villa »Rocca«, Korinth, Fyn.

Korpsraadsformand: Hr. Overlæge *P. Guildal*, Frederiksgade 1, København K.

Bestyrelsesformand: Lensgrevinde *L. M. Reventlow*, Brahe-Trolleborg, Korinth, Fyn.

Sjælland Division: Fru *Ida Thorbek*, Parkvej 28, Slagelse.

København Division: Frk. *Grethe Meisner*, Vester Voldgade 94, København V.

Hellerup Division: Frk. *I. M. Nordentoft*, C. F. Richsvej 101 B., Kbhvn. F.

Fyns Division: Frk. *Sonny Nielsen*, Spejderskolen, Korinth.

Sydjyske Division: Fru *Ellen From-Petersen*, Grindsted, Jylland.

Nørrejyske Division: Frk. *Ville Buchwald*, Danmarksgade 3, Aalborg.

Vendelbo Division: Frk. *Merete Klock*, Hjørring.

Vestjyske Division: Frk. *Magda Andersen*, Realskolen, Hurup.

Midtjyske Division: Frk. *M. Christiansen*, Hjarnøgade, Aarhus.

Lolland-Falster Division: Fru *Valentin-Jensen*, Nykøbing F.

Bladet »Pigespejderne« udkommer hver Maaned og kan bestilles paa Postkontorerne.

Abonnement 4,00 Kr. om Aaret. — Spejderne faar det gennem Troppene.

Redaktørens Adresse er: *Læssøegade 198, Odense.*

Køb Julegaverne paa Pigespejdernes Depot.

Nyhed! Haandbog for Det danske Pigespejderkorps — indb. i blaat Shirting, Pris 3,50 Kr., forhandles fra Depotet.

Bemærk!

Mørkebl. Golfgarn t. Lejrbaalstrøje pr. Fed 0,12 Kr.
 — Tæppegarn t. — 0,14 »
 Brunt Uldgarn til Vandresokker 0,12 »

Til Julegaverne

sælges Skindrester for 2,75 Kr. pr. kg. — Ruskind i blaa, røde, grønne og brune Farver koster 6—7 Kr. pr Skind.

En Pigespejder skriver sine Breve paa Pigespejderblokken.

Lille Størrelse, 100 Blade, med Kløvers eller Spejdertegninger..... 1,20 Kr.
 Stor — 100 — — — — — 1,75 »

Husk at Blokkene kan faas baade med og uden Tegninger.

100 Konvolutter med Trekløveremblemet..... 1,50 »

Mørkeblaa Skole- og Spejderfrakke. Størrelse 42, koster 58,00 Kr.
 i meget svær Kvalitet..... 70,00 »

— Frakkerne føres i de mest brugte Størrelser, men leveres ogsaa paa Bestilling, syet efter Maal. —

Rygsække med Meis..... 11,00 og 16,00 Kr.
 — — udv. Lomme 6,75 og 7,85 »
 Tornysterrygsække..... 10,00 »
 Lejrtæppe 1,50×2,00 m 9,50 »
 Dolke..... 4,35 »
 Spejderknive 0,75, 0,90, 1,15, 1,40, 1,90 2,00 »
 — 2,50 og 3,00 »
 Kompas med Stopper..... 1,65 »
 Teltlygte..... 1,65 »
 Haandlygte..... 2,50 »
 Metalspejle..... 0,50 »
 Bæltepunge..... 1,00 »
 1 Sæt Tallerkener med Krus
 (røde, blaa, grønne el. gule).. 1,50 »
 — hvide — — — 1,35 »
 Strømper, brune..... 1,65 »
 Sejldugsvandfad..... 1,50 »
 Sejldugsspande..... 3,25 »
 Spejderlommebog med løs Blok... 0,80 »
 Spejderkort, nye Tegninger.. 6 Stk. 0,25 »
 Sangbog, nyt Oplag med Tillæg... 1,50 »

Mørkeblaa Tværsække..... 1,90 Kr.
 Brune Ankelvarmere..... 1,50 »
 Mørkeblaat Lærred til Uniform
 pr. m 1,40 og 1,60 »
 Færdigsyede Uniformer:
 Nr. 0.. 11,00 Kr. og 11,75 Kr. (sv. Kv.)
 — 1.. 11,00 » og 11,75 » do.
 — 2.. 11,50 » og 12,50 » do.
 — 3.. 12,00 » og 13,25 » do.
 — 4.. 13,00 » og 14,25 » do.
 — 5.. 14,00 » og 15,75 » do.
 Prisen er for Uniformen uden Knapper.
 Knap..... 0,05 »
 Split..... 0,01 »
 Spejderhat..... 4,75 »
 Lejrhue..... 1,60 »
 Bælte..... 2,00 »
 Tørklæde..... 1,30 »
 Slips..... 1,25 »
 Fløjtesnor..... 0,18 »

Alle Forsendelser sker paa Opkrævninger.

Spejderdepotet,

Spejderskolen,

Korinth.

Husk! Depotet er lukket fra 20. Decbr. til 6. Januar incl.

Saalænge Oplag haves, faas „Julebladet“ fra Spejderskolen, Korinth, Fyn.